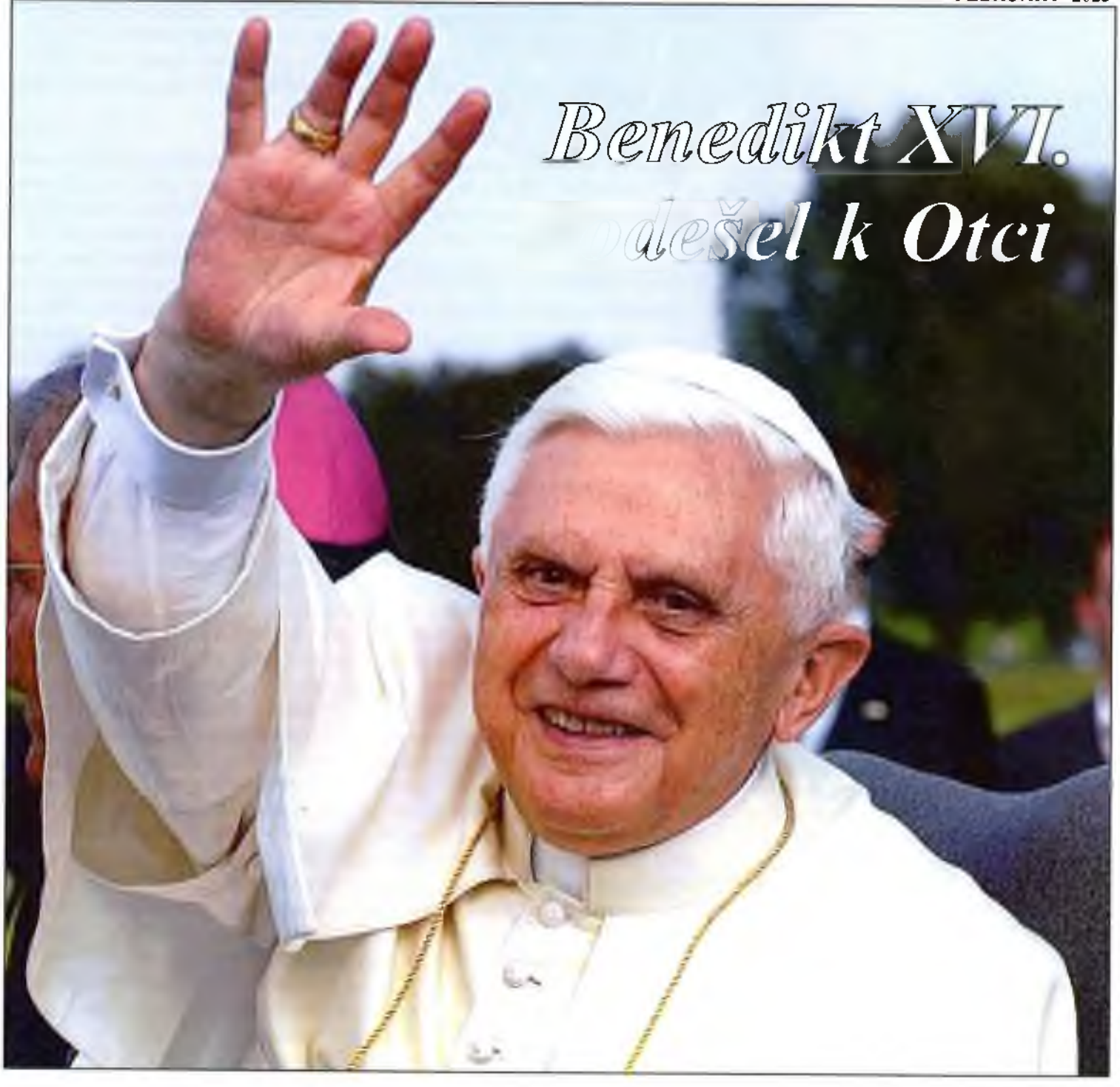
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2023 Cena $ 2.50 FEBRUARY 2023

Benedikt XVI. odešel k Otci

Emeritní papež Benedikt XVI. byl povolán na věčnost, k Nebeskému Otci odešel 31. prosince 2022

Joseph Ratzinger se narodil na Bílou sobotu, 16. dubna 1927, v bavorském Marktl am Inn jen několik kilometrů od rakouských hranic jako třetí a nejmladší dítě Josepha a Marie Ratzingerových. Dětství a dospívání prožil v německém městečku Traunstein, asi 20 km od Salzburku. Ke konci druhé světové války byl povolán do služby protiletecké obrany a později byl zařazen do výcviku v pozemních jednotkách. Z armády ovšem dezertoval a nějakou dobu strávil v americkém zajetí. Záhy po skončení války vstoupil spolu se svým starším bratrem Georgem do semináře a mezi lety 1946 a 1951 studoval ve Freisingu a Mnichově teologii a filozofii. 29. června 1951 přijal kněžské svěcení a začal vyučovat. Nejdříve dogmatickou a fundamentální teologii ve Freisingu, později i na dalších univerzitách: v Bonnu, Münsteru, Tübingenu a Řezně. V roce 1953 se stal doktorem filozofie s dizertací o učení sv. Augustina o církvi, čtyři roky později se pak habilitoval díky práci Teologie dějin podle sv. Bonaventury. V letech 1962-5 se účastnil II. Vatikánského koncilu coby teologický poradce tehdejšího kolínského arcibiskupa, patřil zde mezi mladé reformní teology. Závěry koncilu po celý život obhajoval proti jeho kritikům. Mezi myslitele, kteří měli na Josepha Ratzingera vliv či patřili k jeho učitelům, patří Romano Guardini, Karl Rahner, Hans Urs von Balthasar či Hans Küng.

Joseph Razinger byl jedním ze zakladatelů mezinárodního teologického časopisu Communio, který vznikl v roce 1972 a vychází v mnoha jazycích dodnes. Sám patřil mezi jeho nejplodnější přispěvatele. V roce 1977 jej papež Pavel VI. jmenoval arcibiskupem Mnichova a Freisingu a ještě téhož roku také kardinálem. Ratzingerovi tehdy bylo pouhých 50 let. Napřesrok se účastnil dvou konkláve, z nichž vzešel papež Jan Pavel I. a o měsíc později jeho nástupce Jan Pavel II. Ten ho díky jeho velké teologické erudici vybral v roce 1981 do čela vatikánské Kongregace pro nauku víry a jmenoval ho také předsedou Papežské biblické komise a Mezinárodní teologické komise. Kvůli

Cooperatores Veritatis
Spolupracovníci Pravdy

Zank a heslo papeže Benedikta XVI.

svému vatikánskému působení se Joseph Ratzinger následující rok vzdal vedení mnichovské arcidiecéze a stal se jedním z nejbližších papežových spolupracovníků. Od roku 1986 byl po šest let v čele Komise pro přípravu Katechismu katolické církve, jenž je oficiálním systematickým souhrnem katolické nauky. Jan Pavel II. ho v roce 2002 také jmenoval děkanem kardinálského kolegia, čímž stanul v čele kardinálů celé katolické církve.

Když se po smrti Jana Pavla II. stal 19. dubna 2005 papežem, bylo mu 78 let. Své papežské jméno si zvolil podle zakladatele mnišského řádu Benedikta z Nursie a papeže Benedikta XV., který stál v čele církve během bouřlivých časů 1. světové války. Jeho papežským heslem se stalo Cooperatores veritatis (Spolupracovníci pravdy), které si zvolil už jako arcibiskup. Během osmi let svého papežství navštívil 24 zemí na pěti kontinentech, včetně České republiky, kam zavítal ve dnech 26.-28. září 2009.

Vydal tři encykliky. První s názvem *Deus caritas est* (Bůh je láska) 25. ledna 2006, druhou *Spe salvi* (Spaseni v naději) 30. listopadu 2007, třetí *Caritas in veritate* 29. června 2009. První encyklika se týká tématu křesťanské lásky, vztahu agapé a erós. Druhou část pak tvoří téma aplikace těchto principů ve světě např. v podobě charity apod. Druhá encyklika *Spe salvi* se zabývá ctností naděje, která je přístupná všem lidem bez ohledu na jejich sociální status, a jejím vztahem k vykoupení. Třetí encyklika je encyklikou sociální. Navazuje na *Populorum progressio* Pavla VI. a zabývá se základy a správným směřováním lidského vývoje a hospodářskými otázkami.

Své rozhodnutí vzdát se papežského úřadu kvůli ubývajícím fyzickým silám oznámil 11. února 2013 a k 28. únoru téhož roku pak skutečně odstoupil. Ve Vatikánu však zůstal i nadále, uchýlil se do ústraní bývalého kláštera Mater Ecclesiae ve vatikánských zahradách a církev podporoval svými modlitbami. Na věčnost byl povolán 31. prosince 2022 v 9:34 hodin ve věku 95 let. Jeho poslední slova, která řekl v noci několik hodin před smrtí byla italsky: „Signore ti amo!" – „Pane, miluji tě!"

Papež František k tomu říká: „Signore ti amo!" je shrnutí života Josepha Ratzingera, který se již léta připravoval na poslední setkání tváří v tvář se Stvořitelem. Připomíná ustanovení Šimona Petra nejvyšším pastýřem církve. Ježíš se při pohledu na něj ptá na jedinou věc: „Miluješ mě?" A on odpovídá: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji."

„Hledání milovaného" je základní nota, která ovládala celý život Josefa Ratzingera strávený v kněžské službě a teologii. Vždy dosvědčoval, že rozhodující v našich dnech co spojuje všechno ostatní, je to, že Pán je mezi námi skutečně přítomen, že po něm toužíme, že jsme mu vnitřně blízko, že ho milujeme, že v něj skutečně hluboce věříme a tím, že věříme, ho skutečně milujeme. Právě tato láska skutečně naplňuje naše srdce, tato víra je to, co nám umožňuje bezpečně a klidně kráčet po vodě, a to i uprostřed bouře, stejně jako se to stalo Petrovi.

Podle: www.cirkev.cz

Dál čtěte na str. 10

Loučím se s Vámi ...

Duchovní závěť Benedikta XVI.

Když se v této pozdní hodině svého života ohlédnu za desetiletími, která jsem prožil, vidím především, kolik důvodů mám k vděčnosti. Obzvlášť děkuji samotnému Bohu, dárci každého dobrého daru, který mi dal život a provázel mě různými okamžiky zmatku; vždycky mě zvedl, když jsem začal upadat, a vždycky mi znovu dal světlo své tváře. Zpětně vidím a chápu, že i temné a únavné úseky této cesty byly pro mou spásu a že právě na nich mě dobře vedl.

Děkuji svým rodičům, kteří mi dali život v těžké době a kteří mi za cenu velkých obětí svou láskou připravili nádherný domov, který jako jasné světlo dodnes ozařuje všechny mé dny. Jasná víra mého otce nás děti naučila věřit a jako ukazatel vždy stála pevně uprostřed všech mých vědeckých úspěchů; hluboká oddanost a velká dobrota mé matky jsou odkazem, za který jí nemohu dostatečně poděkovat. Moje sestra mi po celá desetiletí nezištně a s láskyplnou péčí pomáhala; můj bratr mi s jasností svých úsudků, rázným rozhodnutím a klidným srdcem vždy ukazoval cestu; bez tohoto stálého předcházení a doprovázení bych nenašel správnou cestu.

Ze srdce děkuji Bohu za mnoho přátel, mužů i žen, které vždy postavil vedle mě; za spolupracovníky ve všech etapách mé cesty; za učitele a studenty, které mi dal. Vděčně je všechny svěřuji Jeho dobrotě. A chci poděkovat Hospodinu za svou krásnou vlast v bavorském Předalpí, v níž jsem vždy viděl zářit nádheru samotného Stvořitele. Děkuji lidem své vlasti, protože jsem v nich znovu a znovu zakoušel krásu víry. Modlím se, aby naše země zůstala zemí víry, a prosím vás, drazí krajané: nenechte se od víry odvrátit. A nakonec děkuji Bohu za všechnu krásu, kterou jsem mohl zažít ve všech etapách své cesty, ale především v Římě a v Itálii, která se stala mou druhou vlastí.

Všechny, kterým jsem nějakým způsobem ublížil, prosím ze srdce o odpuštění.

To, co jsem dříve řekl svým krajanům, říkám nyní všem, kteří jsou v církvi svěřeni do mé služby: Stůjte pevně ve víře! Nenechte se znásit! Často se zdá, jako by věda - přírodní vědy na jedné straně a historické bádání (zejména exegeze Písma svatého) na straně druhé - dokázala nabídnout nezvratné výsledky, které jsou v rozporu s katolickou vírou. Zažil jsem proměny přírodních věd už dávno a mohl jsem vidět, jak naopak zmizely zdánlivé jistoty proti víře, které se ukázaly být nikoli vědou, nýbrž filozofickými výklady, které se vědy týkají jen zdánlivě; stejně jako se na druhé straně právě v dialogu s přírodními vědami naučila i víra lépe chápat hranice rozsahu svých nároků, a tím i svou specifičnost. Již šedesát let sleduji cestu teologie, zvláště biblických věd, a se střídáním různých generací jsem viděl, jak se teze, které se zdály neotřesitelné, hroutí a ukazují se být pouhými hypotézami: liberální generace (Harnack, Jülicher atd.), existencialistická generace (Bultmann atd.), marxistická generace. Viděl jsem a vidím, jak se ze spleti hypotéz vynořila a znovu vynořuje rozumnost víry. Ježíš Kristus je skutečně cesta, pravda a život - a církev se všemi svými nedostatky je skutečně jeho tělem.

Nakonec pokorně prosím: modlete se za mě, aby mě Pán navzdory všem mým hříchům a nedostatkům přijal do věčných příbytků. Za všechny, kteří jsou mi svěřeni, se den co den z celého srdce modlím.

Benedictus PP XVI

napsáno 29. srpna 2006

Modleme se ...

Bože, ty dáváš spravedlivou odměnu všem,
kdo věrně konají službu, kterous jim svěřil;
rozpomeň se na svého služebníka
Benedikta XVI., který jako nástupce apoštola
Petra stál v čele tvé církve a ukazoval cestu
k pramenům tvé lásky a tvého milosrdenství,
dej, ať plně zakouší bohatství tvé milosti.
Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

Milosrdný Bože, shlédni na svého služebníka
Benedikta XVI., který byl podle tvé vůle
viditelnou hlavou tvé církve
a zástupcem tvého Syna na zemi:
dej, ať je s ním spojen také ve věčné slávě.
Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.
Amen

Bože, věčný pastýři duší, tvůj služebník
Benedikt XVI. byl v tvé církvi svorníkem jednoty
a lásky a věrným správcem svatých tajemství.
Odplať mu jeho péči o celou církev,
ať spolu s lidem, který jsi mu svěřil,
dosáhne věčné odměny připravené
pro všechny, kdo ti oddaně slouží.
Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

7. neděle v mezidobí - 19. února 2023

1. ČTENÍ - Lev 19,1-2.17-18

Čtení z třetí knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Mluv k celému společenství izraelských synů a řekni jim: Buďte svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý! K svému bratru neměj nenávist v srdci, ale otevřeně ho napomeň, aby ses kvůli němu neobtížil hříchem. Nemsti se, nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe. Já jsem Hospodin!“

2. ČTENÍ - 1 Kor 3,16-23

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy! Ať se nikdo neklame! Domnívá-li se někdo z vás, že je moudrý, jak to chce tento svět, musí se napřed stát „pošetilým“. Jenom tak se stane moudrým. Moudrost totiž, jak ji chce tento svět, je v očích Božích pošetilost. Stojí přece v Písmu: ‚Bůh chytá moudré v jejich chytrácství,‘ a dále: ‚Pán zná plány moudrých: nejsou k ničemu.‘ Proto ať se nikdo nechlubí lidmi. Všecko je přece vaše: Pavel, Apollos i Petr, svět, život i smrt, to, co už tady je, i to, co teprve přijde, všecko je vaše. Vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.

EVANGELIUM - Mt 5,38-48

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Oko za oko, a zub za zub.‘ Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, tomu nech i plášť; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej. Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Miluj svého bližního‘ a měj v nenávisti svého nepřítele. Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

1. neděle postní - 26. února 2023

1. ČTENÍ - Gn 2, 7-9; 3, 1-7

Čtení z první knihy Mojžíšovy,

Hospodin Bůh uhnětl člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozder dech života, a tak se stal člověk živou bytostí. Potom Hospodin Bůh vysázel zahradu v Edenu na východě a usadil tam člověka, kterého uhnětl. Hospodin Bůh dal z půdy vyrůst rozmanitým stromům, líbezným na pohled, jejichž ovoce je chutné k jídlu, i stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobra a zla. Had byl nejlstivější ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh udělal. Pravil ženě: „Řekl skutečně Bůh: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?“ Žena odpověděla hadovi: „Smíme jíst ovoce každého stromu v zahradě, jen ovoce stromu, který je uprostřed zahrady - pravil Bůh - nesmíte jíst a ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli.“ Had nato ženě: „Ne, nezemřete. Naopak, Bůh ví, že kdybyste z něho jedli, otevřou se vaše oči a budete jako Bůh poznávat dobro i zlo.“ Žena viděla, že ovoce stromu je chutné k jídlu, vábné na pohled, lákavé pro poznání moudrosti, a proto si z něho utrhla a jedla, a dala též svému muži: byl s ní a jedl. Tu se jim oběma otevřely oči a zpozorovali, že jsou nazí. Sešili tedy fíkové listy a udělali si zástěry.

2. ČTENÍ - Řím 5, 12-19

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem, jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jako to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka, Ježíše Krista. A není tomu s darem tak, jako s hříšným skutkem onoho jednoho člověka. Neboť rozsudek nad proviněním toho jednoho přinesl odsouzení, kdežto Boží dar vede z mnoha provinění k ospravedlnění. Jestliže kvůli provinění jednoho člověka začala skrze toho jednoho člověka vládnout smrt, tím spíše v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění. Nuže tedy: jako provinění jednoho člověka přineslo odsouzení celému lidstvu, tak zase spravedlivý čin jednoho člověka přinesl celému lidstvu ospravedlnění, které dává život. Jako se totiž celé množství stalo neposlušností jednoho člověka hříšníky, tak zase poslušností jednoho se celé množství stane spravedlivými.

EVANGELIUM - Mt 4, 1-11

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.‘“ Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, takže té ponesou na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: „Také je psáno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.‘“ Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všecka království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všecko ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš řekl „Odejdi, satane! Neboť je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu budeš sloužit.‘“ Potom ho ďábel nechal - i přistoupili andělé a sloužili mu.

2. neděle postní - 5. března 2023

1. ČTENÍ - Gen 12, 1-4a

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Abrámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a prokleji ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abrám se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. ČTENÍ - 2 Tim 1, 8b-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

EVANGELIUM - Mt 17,1-9

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle - ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle - z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

3. neděle postní - 12. března 2023

1. ČTENÍ - Ex 17, 3-7

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízní?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenují mě!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije.“ Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?“

2. ČTENÍ - Řím 5, 1-2. 5-8

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého - možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky.

EVANGELIUM - Jan 4, 5-42

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se - tak jak byl - u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navážit vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ - Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. - Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napití mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: „Dej mi napít, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš vědro a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: ‚Nemám muže;‘ pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.“ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najez se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: ‚Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.‘ Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žním. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozsévač i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: ‚Jiný rozsévá a jiný sklízí.‘ Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali, a vy sklízíte plody jejich práce.“ Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 24. ledna 2023

Politické události

Petr Hladík místo ministra jen náměstkem na ministerstvu životního prostředí

Vicepremiér Marian Jurečka, který je dočasně pověřen řízením resortu životního prostředí, v pondělí 9. ledna jmenoval svým náměstkem kandidáta lidovců na ministra Petra Hladíka (oba KDU-ČSL), k němuž měl výhrady prezident Miloš Zeman. Hladík po svém jmenování řekl, že získal maximální rozsah kompetencí, které může ministr na svého náměstka delegovat. Náměstek má na starosti všechny věci, které se týkají zastupování resortu na úrovni vlády, obou komor parlamentu nebo i na mezinárodní úrovni, poznamenal Hladík. S Marianem Jurečkou, který úřad prozatím vede, se chce scházet minimálně jednou týdně.

„Ministerstvo životního prostředí vnímám jako ministerstvo budoucnosti. Prioritou jsou hlavně české rodiny, abychom jim pomohli s úsporami energií a s instalací obnovitelných zdrojů. Do budoucna se musíme stát více soběstačtí, a to se týká České republiky, ale i každé české rodiny. Na ministerstvo chci přinést energii a zodpovědný přístup k péči o naši krajinu," uvedl Hladík s tím, že chce usilovat o to, aby bylo možné jednou zemi v pořádku předat budoucím generacím.

Prezident Miloš Zeman v neděli 8. 1. zopakoval, že kvůli pokračujícímu vyšetřování kauzy privatizace brněnských bytů a také podle něj nedostatečné odborné způsobilosti kandidáta nevyhoví návrhu premiéra Petra Fialy (ODS) na Hladíkovo jmenování ministrem životního prostředí. Vládní koalice chce proto počkat s nominací na vypršení Zemanova mandátu do března. Počínání prezidenta má za protiústavní. S Hladíkem ve vedení ministerstva však nesouhlasí ani opozice.

Soud osvobodil Babiše v kauze Čapí hnízdo

Pražský městský soud v pondělí 9. ledna zprostil expremiéra a šéfa ANO Andreje Babiše i Janu Nagyovou obžaloby v kauze Čapí hnízdo týkající se padesátimilionové dotace na stavbu areálu ve středních Čechách. Žalobce žádal tříletou podmínku a pokutu. Rozsudek není pravomocný. Státní zástupce si ponechal lhůtu pro odvolání. Babiš sdělil, že kauza pro něj končí, nepřemýšlel o žádání satisfakce. Nagyová o možné náhradě újmy v případě pravomocného osvobození bude jednat s právníky.

Babiš ani Nagyová k soudu nedorazili, oba se však řádně omluvili. Soudce Jan Šott četl odůvodnění rozsudku přibližně tři hodiny.

Podle soudce se v kauze Čapí hnízdo neprokázalo, že by skutek popsaný v obžalobě byl trestným činem. Podle Šotta je evidentní, že vyšetřování provázely zásadní neshody mezi policií a státním zastupitelstvím. Zatímco vyšetřovatelé měli od počátku jasno, že byl trestný čin prokázán, státní zástupce Jaroslav Šaroch po nich požadoval další důkazy a prokázání souvislostí.

Obžaloba tvrdila, že obžalovaní vyvedli společnost z Agrofertu naprosto účelově, aby splňovala podmínky malého a středního podniku pro udělení dotace. Podle soudce Šotta však státní zástupce nepředložil žádné relevantní důkazy, že by Andrej Babiš v dané době držel akcie farmy. Rozsudek není pravomocný. Státní zástupce Jaroslav Šaroch si ponechal lhůtu pro případné odvolání k Vrchnímu soudu v Praze.

Obhájce Jany Nagyové se na místě vzdal práva na odvolání. Nagyová však později uvedla, že bude řešit s právníky, zda v případě pravomocného osvobození bude žádat o nějakou satisfakci. „Rozhodně jsem z toho nevyšla bez úhony," řekla.

Obhájce Andreje Babiše Eduard Bruna uvedl, že důvod odvolávat se proti rozsudku není. „Musel jsem to ale nechat na klientovi, protože má zásadu, že si vše rozhoduje sám. A já mu nebudu vkládat do úst něco, co mi dopředu neodsouhlasil," sdělil po opuštění soudní místnosti. Sám Babiš později poznamenal, že nepřemýšlel o žádání satisfakce.

Na otázku, zda zproštění Babiše viny předpokládal, odpověděl obhájce Bruna negativně. „Upřímně řečeno nečekal jsem to. Já jsem hájil hlavně obvinění kolem evropských peněz (*poškozování finančních zájmů EU, za což Babišovi hrozilo v krajním případě až 10 let vězení nepodmíněně, pozn. red.*), tam jsem věřil, že jsme prokázali, že tam vina není. Kolega (Michael Bartončík) hájil ten dotační podvod v českých penězích a podařilo se obojí. Spokojenost je tedy veliká," uvedl.

Babiš po rozhodnutí soudu uvedl, že je rád, že justice je nezávislá. „Nevinen! Jsem velmi rád, že máme nezávislou justici a soud potvrdil, co jsem od začátku tvrdil. Že jsem nevinný a nic nezákonného jsem neudělal," řekl Babiš. Pro všechny české občany je podle něj dobrou zprávou, že „žijeme v právním státě". Radost ze zproštění obžaloby má hlavně kvůli rodině, sdělil.

Pro bývalého premiéra Babiše aktuálně kauza Čapí hnízdo končí, řekl novinářům. Po vynesení rozsudku telefonicky hovořil s prezidentem Milošem Zemanem, který mu poblahopřál ke zproštění obžaloby. „Bylo to povzbuzení," řekl Babiš.

Verdikt zhodnotila i Jana Nagyová. „Jsem velice šťastná, že nezávislý soud potvrdil to, co říkám celé roky. Děkuji soudci i senátu za objektivní rozhodování," uvedla Nagyová.

Nagyová dále po zprošťujícím rozsudku ocenila, že justice rozhodla nezávisle i v tak náročné a komplikované kauze, jako bylo Čapí hnízdo. „Soud jasně prokázal, že rozhodoval na základě důkazů, faktů a zákonů, nikoliv na základě nějakých domněnek a mediálních výstupů," dodala.

První kolo volby prezidenta České republiky 2023

První kolo volby prezidenta České republiky proběhlo 13. a 14. ledna 2023. Volební místnosti byly v České republice otevřeny v pátek od 14 do 22 hodin a v sobotu od 8 do 14 hodin. V zahraničí se volilo o den dříve. Současnému prezidentu Miloši Zemanovi skončí druhé funkční období 8. března 2023.

Kandidátní listinu k registraci ministerstvu vnitra podalo v řádném termínu celkem 21

uchazečů. Pro nesplnění podmínek jich bylo 12 odmítnuto, včetně jedné, která byla podána opožděně. Na Nejvyšší správní soud bylo následně doručeno celkem 13 stížností, soud nakonec rozhodl o uznání kandidátní listiny Karla Diviše, naopak z volby vyřadil Denisu Rohanovou. Z devíti uznaných kandidátů jich šest kandidovalo na základě podpisů poslanců či senátorů a tři obdrželi stanovený počet podpisů od občanů. Dne 8. ledna 2023 se Josef Středula v debatě České televize vzdal kandidatury ve prospěch Danuše Nerudové, čímž se počet volitelných kandidátů snížil na osm – Pavel Fisher (nezávislý), Jaroslav Bašta (SPD), Petr Pavel (nezávislý), Tomáš Zima (nezávislý), Danuše Nerudová (nezávislá), Andrej Babiš (ANO), Karel Diviš (nezávislý), Marek Hilšer (MHS).

První prezidentskou televizní předvolební debatu odstartovala FTV Prima 4. ledna 2023, v debatě se utkalo šest kandidátů s nižšími volebními preferencemi, na debatu 11. ledna byli pozvaní zbývající tři favorité, do studia však dorazili jen Danuše Nerudová a Petr Pavel. Česká televize odvysílala svou „superdebatu" 8. ledna, pozvání přijmuli všichni kandidáti kromě Andreje Babiše. TV Nova měla debaty také rozdělené jako TV Prima na tři favority a kandidáty s nižšími preferencemi, oboje debaty odvysílala 12. ledna. Nejsledovanější byla debata se třemi favority na TV Nova s 1,9 milionu diváků

První kolo voleb bylo stanoveno na pátek 13. a sobotu 14. ledna 2023. V předchozích dnech obdrželi voliči do schránek sadu hlasovacích lístků s osmi kandidáty i volební lístek Josefa Středuly. V jedenácti městech a obcích současně probíhala místní referenda. První volební místnosti se otevřely už ve čtvrtek 12. ledna ve 14:00 hodin místního času například v Brazílii - São Paulo, Argentině - Buenos Aires nebo v USA - Chicago, Los Angeles, New York a Washington. Na území Česka byl o volbu větší zájem než před pěti lety. První den dosahovala volební účast místy až kolem 50 % oprávněných voličů, za oba dny nakonec dosáhla hodnoty 68,24 %, tedy o 6,32 procentního bodu více než v předchozí volbě prezidenta. Výsledek hlasování v prvním kole prezidentských voleb byl následující: Petr Pavel 35,40 %, 1 975 056 hlasů a postupuje do 2. kola, Andrej Babiš 34,99 %, 1 952 213 hlasů a postupuje do 2. kola, Danuše Nerudová 13,92 %, 777 080 hlasů, Pavel Fisher 6,75 %, 376 705 hlasů, Jaroslav Bašta 4,45 %, 248 375 hlasů, Marek Hilšer 2,56 %, 142 912 hlasů, Karel Diviš 1,35 %, 75 475 hlasů a Tomáš Zima 0,55 %, 30 769 hlasů. Druhé kolo prezidenstské volby se uskuteční 27. a 28. ledna.

Vláda ustála pokus o vyslovení nedůvěry

Podruhé v tomto volebním období musela čelit vláda Petra Fialy (ODS) hlasování o vyslovení nedůvěry, které vyvolalo opoziční ANO. Poslanci se však k samotnému hlasování během úterý 17. ledna nedostali. Celých šest hodin zabraly výstupy současných ministrů, kteří s přednostním právem prezentovali své dosavadní kroky i plány do budoucna. Následně byla do rozpravy přihlášena zhruba šedesátka poslanců. Ti se přeli o jednotlivé kroky vlády či o to, zda je toto jednání součástí kampaně předsedy ANO Andreje Babiše před druhým kolem prezidentské volby. Poslanci ANO to odmítali. Stěžovali si také, že měli v rozpravě málo prostoru pro kladení svých dotazů na adresu ministrů.

Dolní komora si krátce po 19. hodině schválila jednání do půlnoci. Rozhodla o tom na základě žádosti pětice koaličních klubů hlasy drtivé většiny přítomných poslanců. Řada ministrů se pak podle oznámení předsedající Olgy Richterové (Piráti) vzdala práva přednostního vystoupení.

Richterová podle dohody šéfů všech poslaneckých klubů otevřela běžnou diskusi. To umožnilo všem poslancům vystupovat mezi projevy řečníků s přednostním právem.

Ve 23:15 pak sněmovna přerušila schůzi do rána.

Hlasování vyvolalo právě ANO, důvodem bylo jednání sněmovny úterý 10. ledna, kdy koaliční většina neumožnila zařadit na program schůze body, které navrhovali poslanci ANO. „Koalice mu mohla předejít. Stačilo jenom alespoň některé body zařadit, nebo aby s námi alespoň někteří ministři této vlády komunikovali," dodala Schillerová. Podobně se později vyjádřil I člen sněmovního výboru pro sociální politiku Aleš Juchelka (ANO). Zmínil, že důvodem je nechuť vlády komunikovat s opozicí. Místopředseda sněmovny Jan Bartošek (KDU-ČSL) zdůraznil, že opozice má na tento krok právo, zároveň ho však označil za prázdné gesto. Opoziční hnutí kritizovalo například nedávné zrušení elektronické evidence tržeb (EET), koaliční debaty o zvyšování daní, narušení sociálního smíru, chaos ve zdravotnictví a neschopnost zajistit dostatek léků, neřešení „korupční kauzy vládních stran" nebo „nepovedené předsednictví v Radě Evropské unie".

K tomu, aby kabinet padl, se musí pro nedůvěru vyslovit nadpoloviční většina všech poslanců, tedy nejméně 101. Opoziční ANO a SPD mají v plné sestavě 92 hlasů. Koaliční tábor ODS, STAN, KDU-ČSL, TOP 09 a Pirátů má 108 hlasů.

Prvnímu opozičnímu pokusu o svržení odolal Fialův kabinet loni v září. Hlasování o nedůvěře vyvolalo ANO s podporou SPD kvůli aféře kolem už bývalého ředitele civilní rozvědky Petra Mlejnka a vládnímu postupu v řešení zejména energetické krize.

Debata tehdy trvala nepřetržitě 22 hodin a celá schůze ještě skoro o hodinu déle. Pro vyslovení nedůvěry hlasovalo 84 přítomných poslanců opozice. Proti nedůvěře se vyslovilo 100 přítomných zákonodárců pětice koaličních stran. Ostatních 16 poslanců bylo omluveno, po osmi z vládního i opozičního tábora.

Ze 17 pokusů o vyslovení nedůvěry vládě uspěl v historii samostatné ČR jeden. V roce 2009 Sněmovna sesadila vládu Mirka Topolánka (tehdy ODS).

Ekonomika

Ptačí chřipka zvedá ceny vajec. K nákupům ve velkém není důvod, ubezpečují zemědělci

Zdražování energií, krmiv, pracovní síly a v poslední době také vybíjení chovů kvůli ptačí chřipce má za následek růst cen vajec v obchodech. Na konci roku se prodávala za zhruba dvojnásobek ceny než na jeho začátku. Někteří Češi se tak snaží předzásobit a kupují více vajec, než jsou zvyklí. Obchodníci i zemědělci ale ubezpečují, že vajec je zatím na trhu dost.

„Cena zůstává stejná jako před Vánoci. Pro zdražování u

našich dodavatelů není racionální důvod. Vstupy mají v podstatě na podobné úrovni, jako byly, nebo v případě energií klesají," uvedl ředitel komunikace prodejen Albert Jiří Maleček. Zatímco po vejcích v bio kvalitě nebo z volného výběhu je prý zájem stabilní, více teď lidé kupují velká balení po třiceti kusech.

V jednom z pražských obchodů nyní stojí třicet vajec 169 korun, balení po deseti kusech lidé koupí za zhruba šedesát korun. Podobné ceny jsou i na severu Čech – například v Rychnově u Jablonce nad Nisou, kde žije bezmála tři tisíce obyvatel, redaktoři České televize sehnali nejlevnější vejce za 59 korun a 90 haléřů. „Lidé je kupují více, ale není to tak, že bychom tu o ně měli rvačku. To určitě ne," okomentovala zástupce vedoucího prodejny Potraviny Rychnov Kateřina Melicharová.

Zemědělci uklidňují, že se lidé vejci zásobit nemusí. „Momentálně nedostatek nehrozí a věřím, že se nám podaří poptávku pokrýt. Nicméně se samozřejmě může stát, že se to projeví ve vyšší ceně," sdělil předseda Zemědělského svazu České republiky Martin Pýcha. Další vývoj cen bude dle zemědělců záviset mimo jiné i na vývoji ptačí chřipky v Evropě, a tedy i množství vajec na trhu. Z původních zhruba 3,50 korun za kus se průměrná cena vejce za rok vyšplhala na bezmála šest korun za jedno. Každý Čech přitom ročně sní přes čtrnáct kilogramů vajec, což je tedy 263 vajec na jednu osobu za rok. Česko je v jejich produkci soběstačné zhruba z pětaosmdesáti procent, nejvíce vajec se do země dováží z Polska – loni to bylo 58 procent z celkového importu. Druhým největším dovozcem bylo Slovensko, následovalo Lotyšsko.

Část zákazníků se kvůli výskytu ptačí chřipky v Česku bojí vejce a drůbeží maso jíst. „Musím všechny uklidnit – obavy nejsou na místě. Jednak systém veterinárního dozoru při výrobě potravin je v České republice na velmi vysoké úrovni, přenos nemoci konzumací drůbežích produktů, ať už masa, nebo vajec, se navíc nikde na světě historicky nepotvrdil," podotkl mluvčí ministerstva zemědělství V. Bílý.

Z největšího ohniska ptačí chřipky v Česku, Brodu nad Tichou na Tachovsku, již veterináři zlikvidovali čtyři a půl milionu vajec. Za týden utratili také dvě třetiny nakažených nosnic. Všechny testy na ptačí chřipku vyhodnocuje laboratoř Státního veterinárního ústavu v Praze.

„Momentální incidence ptačí chřipky je největší v historii, co kdy kde byla v celé Evropě. Virus je velmi infekční," říká vedoucí oddělení molekulární biologie Státního veterinárního ústavu Alexander Nagy. Rychlému šíření nemoci pomáhá i teplé počasí nejen v Česku, ale v celé Evropě.

Koruna je k euru nejsilnější za více než 14 let

Česká měna je nyní k euru nejsilnější za posledních více než 14 let. V pátek 19. ledna zpevnila proti předchozímu závěru o dva haléře na 23,90 Kč/EUR, což je nejlepší úroveň od 29. října 2008. Vyplývá to z údajů na serveru Patria Online. Koruna si polepšila také k dolaru, a to o 13 haléřů na 22,05 Kč/USD, což je nejsilnější kurz od konce loňského března.

Koruna k euru i dolaru soustavně posiluje asi dva měsíce. Už na konci loňského roku se k euru dostala na nejsilnější kurz za posledních 11 let. Vůči euru si česká měna polepšila od konce loňského listopadu do dneška asi o 0,5 Kč a k dolaru dokonce zhruba o 1,5 Kč.

Kurz koruny k euru v uplynulém roce značně kolísal. Česká měna prudce oslabila na přelomu loňského února a března, když Rusko zahájilo vojenský útok na Ukrajinu. Dostala se až na kurz 25,77 Kč/EUR. Po následném postupném poklesu kurzu začala koruna znovu prudce oslabovat na přelomu dubna a května. V polovině května ale Česká národní banka oznámila, že hodlá intervenovat na devizovém trhu proti oslabování koruny. Česká měna pak opět začala posilovat.

Kurzovní lístek
23. 1. 2023 (střed)

EUR, 1 23,880
Kanada, 1 16,445
USA, 1 21,971

Kultura

Zemřel novinář Pavel Pecháček, stál v čele Rádia Svobodná Evropa

Ve věku 82 let zemřel ve Spojených státech novinář a manažer Pavel Pecháček, který byl řadu let ředitelem a později prezidentem československého a českého oddělení Rádia Svobodná Evropa/Rádia Svoboda (RFE/RL). O jeho úmrtí informoval jeho přítel a novinář Přemysl Hrubý s odvoláním na žurnalistovu rodinu. O jeho smrti informuje na svém Facebooku rovněž město Kopřivnice, jehož byl Pecháček čestným občanem.

„Zemřel po delší nemoci v nemocnici v Jižní Karolíně," řekl telefonicky Hrubý. „V daleké Americe odešel dobrý Čech," poznamenal dlouholetý sportovní novinář, jenž se znal s Pecháčkem šest desetiletí. „Byl to Čech, který miloval Českou republiku i Československo," dodal Hrubý.

„Zemřel v USA kde žijí jeho rodinní příslušníci, ale srdcem byl stále u nás v Česku. Pavle velký dík za vše, co jsi pro tento národ udělal," napsal na facebooku žurnalistův přítel Lubomír Sazovský.

„Velkou část života věnoval různým obdobám boje za svobodu a významně se zasloužil o rozvoj demokracie v naší zemi. Stál u zrodu kopřivnického diskusního setkání Myšlenky TGM a současnost, svými pravidelnými návštěvami zviditelnil naše město a přivedl do něj řadu dalších zajímavých osobností," uvedla kopřivnická radnice na svém facebookovém profilu, kde informuje o úmrtí dlouholetého ředitele rádia Svobodná Evropa. Ten se podle ní stal čestným občanem města v roce 2012.

Pavel Pecháček se narodil 2. července 1940. Zprvu pracoval jako pomocný dělník, později vystudoval DAMU. V roce 1968 emigroval do tehdejšího západního Německa a začal pracovat pro rozhlasovou stanici Svobodná Evropa v Mnichově.

V 70. letech minulého století se přestěhoval i s rodinou do USA, kde pracoval v Hlasu Ameriky. Pět let přitom vedl československé vysílání Hlasu Ameriky ve Washingtonu.

V roce 1989 se opět vrátil do Svobodné Evropy, kde řídil české vysílání. Stál také u zrodu Ceny Ferdinanda Peroutky. Pod jeho vedením obdržela Svobodná Evropa řadu vyznamenání od českých i zahraničních organizací.

Pecháčkův otec Jaroslav, který emigroval už v roce 1948, byl ve druhé polovině 60. let a v první polovině let 70. ředitelem československého oddělení Svobodné Evropy a blízkým spolupracovníkem Ferdinanda Peroutky.

Připravila Dominika Brabcová

Podle: www.idnes.cz a https://ct24.ceskatelevize.cz/

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Po dvouleté přestávce se vrátilo Tříkrálové koledování

Začátkem ledna se opět vydaly do ulic českých a moravských měst a obcí skupinky koledníků, aby lidem roznášely radostné poselství o narození Spasitele. Za zpěvu koled „Tři králové" rozdávají drobné dárky, křídou píší nad dveře požehnání a do zapečetěných pokladniček vybírají peníze na pomoc lidem, kteří se ocitli v tíživé životní situaci. Do nejrozsáhlejší sbírkové akce v České republice se zapojují tisíce dobrovolníků. Navazují tak na starodávný lidový obyčej tříkrálové koledy. Tříkrálová sbírka pomáhá v místech, kde působí oblastní Charity. Jejich zaměstnanci znají lidi, kterým pomáhají, vědí přesně, jaká je jejich situace a co nejvíce potřebují.

Letos se také koledování zúčastnili světští a církevní hodnostáři. Pod obvyklým znamením nápisů na dveřích domů K + M + B + 2023 koledovali „Tři králové" z Kraje + Města + Biskupství v Karlových Varech. Ve středu 4. ledna koledoval biskup Tomáš Holub ve společnosti hejtmana Karlovarského kraje Petra Kulhánka a karlovarské primátorky Andrey Pfeffer Ferklové. V doprovodu malých koledníků navštívili úřad práce, krajské ředitelství policie, hasičský záchranný sbor a svou cestu zakončili na Krajském úřadu Karlovarského kraje. Dvě tříkrálové kasičky, které se koledníkům podařilo na úřadech zaplnit, přispějí na vybavení kuchyně Týdenního stacionáře pro osoby s Alzheimerovou chorobou. Stacionář provozuje Farní charita Karlovy Vary. Podobně v ulicích Olomouce koledovali hejtman Josef Suchánek, primátor Miroslav Žbánek a biskup Josef Nuzík, kteří v kostýmech Tří králů vyrazili v pátek 6. ledna společně podpořit koledování Charity ČR, aby tak mimo jiné stvrdili společnou vůli pomáhat potřebným lidem.

Tříkrálová sbírka je největší dobročinnou sbírkovou akcí v České republice. Do její organizace a průběhu koledování se každoročně zapojí více než 70 tisíc dobrovolníků, kteří do kasiček vyberou desítky milionů korun (v roce 2020 – před pandemií koronaviru – to bylo přes 130 milionů, za celou dobu existence sbírky už 1,5 miliardy korun). Tři králové vyrazili do ulic poprvé v roce 2000 v olomoucké arcidiecézi a obnovili tak starodávnou lidovou tradici. Koledníci dnes, stejně jako kdysi, šíří mezi lidmi Boží požehnání a poselství milosrdné lásky a prosí přitom o příspěvek pro lidi v nouzi. Tříkrálová sbírka je též svátkem solidarity. Zprostředkovává mezigenerační setkávání a soudržnost. I během krátké chvíle umožňuje zažít pocit radosti a vzájemnosti, a právě to je jejím největším posláním a nejsilnějším poselstvím. Pro koledníky i dárce představuje unikátní příležitost k tomu začít nový rok dobrým skutkem.

Zemřel australský kardinál George Pell

V úterý 10. ledna 2023 zemřel v Římě ve věku 81 let kardinál George Pell, emeritní prefekt vatikánského sekretariátu pro ekonomiku. Australský prelát utrpěl zástavu srdce. Podle informací arcidiecéze v Sydney bude po smutečním obřadu v Římě jeho tělo převezeno do vlasti a pohřbeno v kryptě katedrály v Sydney.

George Pell studoval v Melbourne a v Římě, v roce 1987 se stal pomocným melbournským biskupem, v letech 1996-2001 byl tamtéž arcibiskupem. V této době se aktivně podílel na vyšetřování sexuálních zločinů v církevním prostředí. V roce 2003 ho jmenoval papež Jan Pavel II. kardinálem. Poté se stal Pell arcibiskupem v Sydney, kde působil až do roku 2014. Byl také prezidentem australské katolické Charity a měl klíčový podíl i na vzniku Australské katolické univerzity.

V roce 2013 se stal jedním z nejbližších spolupracovníků nově zvoleného papeže Františka, když byl jmenován do tzv. rady kardinálů, papežova poradního sboru. Rok poté ho také František postavil do čela vatikánského ekonomického sekretariátu. Jeho efektivní práci v oblasti vatikánských financí později papež několikrát vyzdvihl.

Od roku 2017 čelil obvinění ze sexuálního zneužití mladistvých za svého někdejšího působení v Melbourne. Australský soud ho v roce 2019 uznal vinným a uložil mu trest a odsoudil ho k šesti letům odnětí svobody. Kardinál Pell nepřestával trvat na své nevině, s odvoláním ovšem neuspěl. Trest nastoupil a po 404 dnech věznění ho v dubnu 2020 australský Nejvyšší soud plně osvobodil. Kardinál Pell o svých zkušenostech z vězení, z nějž část strávil na samotce, napsal knihu Vězeňský deník (Diary of a Prison). V den jeho propuštění odsloužil papež František mši za všechny nespravedlivě odsouzené.

Poslední léta pobýval ve Vatikánu, patřil k blízkým přátelům emeritního papeže Benedikta XVI., na jehož pohřbu ještě koncelebroval. Zemřel v úterý 10. ledna večer v Římě, a to v důsledku srdečních komplikací, které se objevily po dlouho plánované operaci kyčle. Bylo mu 81 let.

Letošní Týden modliteb za jednotu křesťanů

Pro letošní Týden modliteb za jednotu křesťanů (18. -25. ledna) téma vybrala a materiál připravila místní skupina ze Spojených států amerických, kterou svolala Rada církví v Minnesotě. Tématem je výzva převzatá z knihy proroka Izaiáše (1,17): „Učte se činit dobro. Hledejte právo". V prosinci roku 2020 se přípravná skupina poprvé sešla na digitálních platformách, ačkoli se mnozí její členové již znali osobně a všichni byli obeznámeni s prací Minnesotské rady církví, jejímiž vedoucími jsou aktivisté a pastoři v různých sborech a komunitách.

Mezinárodní komise jmenovaná společně Papežskou radou pro jednotu křesťanů, nyní dikasteriem, a Komisí pro víru a řád Ekumenické rady církví, pověřená revizí připravovaných materiálů k Týdnu modliteb, se sešla s delegáty Minnesotské rady církví ve švýcarském Bossey ve dnech 19.-23. září 2021. Místní minnesotská skupina, která podklady vypracovala, se skládala z mužů, žen, matek, otců, zástupců různých náboženských zkušeností a duchovních projevů, a to jak z původních obyvatel Spojených států, tak z komunit přistěhovalců, kteří nyní tento region nazývají svým domovem a kteří na individuální úrovni vykazují různé schopnosti vyprávět a zpracovávat své vlastní příběhy.

Členové skupiny zastupovali také městské a příměstské regiony a mnoho křesťanských komunit. Tato různorodost umožnila hluboké zamyšlení a prožitek solidarity obohacený mnoha různými perspektivami. Členové místní skupiny doufají, že jejich osobní zkušenost s rasismem a ponižováním může posloužit jako svědectví o nelidskosti, které jsou Boží děti schopny vůči svým bližním. Je tu však také hluboká vnitřní touha, abychom jako křesťané, kteří ztělesňují Boží dar jednoty, řešili a odstraňovali rozdělení, která nám brání chápat a prožívat pravdu, že všichni patříme Kristu.

Během Týdne modliteb za jednotu křesťanů papež František věnoval tomuto tématu tři akce. 18. ledna středeční generální audienci a 22. ledna, v neděli Božího slova v 9.30 sloužil mši svatou v bazilice svatého Petra a o tři dny později, 25. ledna v bazilice svatého Pavla za hradbami v 17.30 slavil druhé nešpory, kterými Týden modliteb za jednotu křesťanů na svátek Obrácení svatého apoštola Pavla zakončil.

Podle Hlavních zpráv: www.cirkev.cz

Poslední rozloučení s Benediktem XVI.

Pocta věřících a obřad uzavření rakve

Od pondělí 2. ledna 2023 bylo v bazilice Svatého Petra ve Vatikánu vystaveno tělo emeritního papeže Benedikta XVI. Během tří dnů se s ním na toto místo přišlo rozloučit asi dvě stě tisíc věřících. Ve středu večer 4. ledna po uzavření baziliky v 19 hodin byly ostatky zesnulého uloženy do rakve z cypřišového dřeva. V souladu s tradicí do ní byly vloženy medaile a mince ražené během pontifikátu Benedikta XVI., pallium arcibiskupa metropolity mnichovského a římského a poté tzv. *rogitum*, text stručně popisující pontifikát papeže Josepha Ratzingera, uzavřený v kovovém válci. Poté byla rakev uzavřena.

Obřad před uložením těla Benedikta XVI. do rakve

Pohřeb emeritního papeže

Ve čtvrtek 5. ledna, v den pohřbu Benedikta XVI., od sedmé hodiny ranní stáli věřící v zástupech, aby se naposledy rozloučili se zesnulým papežem. Museli projít dvojí kontrolou umožňující vstup na Svatopetrské náměstí, které se nakonec zaplnilo do posledního místa k sezení i stání. Stejně tak se zcela zaplnila Vatikánská bazilika, odkud krátce před devátou hodinou ranní byla vynesena rakev s tělem emeritního papeže, zatímco Svatopetrské zvony se rozezněly ve smuteční tónině a náměstím se rozlehl dlouhotrvající potlesk všech přítomných.

Rakev pak byla vystavena před oltářem na Svatopetrském náměstí a celé shromáždění se před závěrečnou mší svatou modlilo svatý růženec. Mons. Diego Ravelli, papežský ceremoniář, a mons. Georg Ganswein, sekretář emeritního papeže, nad rakví otevřeli evangelium, jak je zvykem při pohřbech papežů. Bylo vlhké a chladné počasí, ráno zalévala Svatopetrské náměstí mlha.

Při závěrečné mši svaté koncelebrovalo s papežem Františkem zhruba sto třicet kardinálů, včetně patriarchů východních církví (bagdádský Louis Raphael Sako a bejrútský Bechara Rai) a 3700 kněží z celého světa. Počet přítomných věřících se odhaduje na 45 až 50 tisíc, nechyběli mezi nimi také poutníci z České republiky.

Oficiální delegace a ekumeničtí zástupci

Dostavily se rovněž ekumenické delegace: za konstantinopolský ekumenický patriarchát byl přítomen metropolita chalcedonský Emmanuel a metropolita italský Polykarp, za řecký pravoslavný patriarchát alexandrijský metropolita Gennadios. Moskevský patriarchát zastoupil metropolita Antonij Volokolamský, předseda Oddělení pro vnější církevní vztahy. Srbsko zastoupil Andrej, biskup z Beče, a rumunský patriarchát Siluan, biskup rumunské pravoslavné diecéze v Itálii, spolu s pomocným biskupem Atanasiem. Za bulharský patriarchát se zúčastnil Ivan Ivanov, správce bulharských komunit v Itálii, a za gruzínský patriarchát otec Ioane Khelaia, pastýř gruzínské komunity v Římě. Kyperskou církev zastoupil metropolita Basilios, zatímco řeckou církev metropolita Ignatios a archimandrita Amfilochios Miltos. Zástupcem pravoslavné církve Severní Makedonie byl Josif Tetovo-Gostivarský spolu s jáhnem Stefanem Gogovským, zatímco pravoslavnou církev v Americe reprezentoval její primas metropolita Tichon v doprovodu svého tajemníka Alexandra Margheritina. Tutéž církev zastoupil Barnabas El Soryany, biskup koptského pravoslavného patriarchátu pro Itálii. Arménská apoštolská církev vyslala početnou delegaci: za Ečmiadzin byl přítomen arcibiskup Khajag Barsamian a další dva zástupci, za Kilikii arcibiskup Nareg Alemezian. Malankarskou syrskou pravoslavnou církev zastoupil Abraham Mar Stephanos, metropolita pro Spojené království a Evropu, zatímco Asyrskou východní církev Jeho Milost Mar Odisho Oraham, biskup pro Skandinávii a Německo. Přítomny byly také starokatolické církve Utrechtské unie zastoupené rakouským biskupem Heinrichem Lederleitnerem.

Pohled na zcela zaplněné náměstí před bazilikou sv. Petra ve Vatikánu při pohřbu papeže Benedikta XVI.

Přítomni byli rovněž tři anglikánští zástupci: arcibiskup Ian Ernest, zástupce arcibiskupa z Canterbury u Svatého stolce a ředitel Anglikánského centra v Římě, biskup Christopher Hill, zástupce generálního tajemníka Anglikánského společenství, a biskup David Hamid, sufragánní biskup diecéze v Evropě. Světovou metodistickou radu zastoupil Matthew Laferty, ředitel metodistické ekumenické kanceláře v Římě, za luteránskou farnost v Římě byl přítomen pastor Michael Jonas. Ekumenickou radu církví zastoupil její moderátor, biskup Heinrich Bedford-Strohm, zatímco Světovou evangelikální alianci zástupce jejího generálního tajemníka Samuel Chiang. Seznam doplňují zástupci Křesťanského sdružení mladých mužů (YMCA) za Itálii.

Na pohřbu byly přítomny i delegace jiných náboženství, včetně delegace římské židovské obce a imáma Yahya Pallaviciniho, předsedy organizace Coreis. Pohřbu se zúčastnil také Svaz italských muslimů (Ucoii) prostřednictvím svého předsedy Yassina Laframa, zatímco Svaz italských buddhistů uvedl, že bude na Svatopetrském náměstí "duchovně přítomen".

Oficiální německou a italskou delegaci vedli prezidentové těchto zemí, Frank-Walter Steinmeier a Sergio Mattarella. Také další státy (Polsko, Maďarsko, Slovinsko, Portugalsko a jiné) zastoupily hlavy států, Belgii a Španělsko příslušné královské delegace, Českou a Slovenskou republiku premiérové obou zemí s doprovodem.

Zádušní mše svatá

Pohřební obřady probíhaly ve slavnostním, leč střídmém duchu, jak si to přál sám zesnulý emeritní papež. Řídily se podle vzoru pohřebních obřadů u úřadujícího papeže, přičemž některé prvky byly doplněny, jiné upraveny a další chyběly. Kupříkladu v přímluvách a eucharistické modlitbě se zmiňoval již úřadující papež František. Po bohoslužbě slova pokračoval ve slavení eucharistie u oltáře děkan kardinálského sboru, kardinál Giovanni Battista Re, jak je to již nějaký čas běžné při papežských bohoslužbách vzhledem ke zdravotnímu stavu papeže Františka.

Bohoslužbu slova vedl papež František a ve vstupní modlitbě prosil za emeritního papeže Benedikta XVI. slovy: „Bože, který jsi v plánu své prozřetelnosti povolal svého služebníka Benedikta, aby vedl církev, dej mu, aby se v nebi podílel na věčné slávě tvého Syna, jemuž sloužil jako náměstek na zemi".

První čtení z proroka Izaiáše 29, 16-19 bylo ve španělštině, Žalm 23 Hospodin je můj pastýř se zpíval latinsky, druhé čtení z 1. Listu sv. Petra 1, 3-9 bylo anglicky a evangelium podle sv. Lukáše 23, 39-46 o smrti Pána Ježíše, který kajícímu lotrovi slibuje, že ještě dnes bude s ním v ráji a pak odevzdává svého ducha Nebeskému Otci bylo zpíváno italsky. Homilii papeže Františka přinášíme v plném znění.

„Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha" (Lk 23,46). To jsou poslední slova, která Pán pronesl na kříži; jeho poslední povzdech – dalo by se říct -, který mohl potvrdit to, co charakterizovalo celý jeho život: neustálé odevzdávání se do Otcových rukou. Rukou odpuštění a soucitu, rukou uzdravení a milosrdenství, rukou pomazání a požehnání, které ho přiměly, aby se také sám vydal do rukou svých bratrů a sester. Pán, otevřený příběhům, s nimiž se na své cestě setkával, se nechal tepat, opracovávat, Boží vůlí, vzal na svá bedra všechny důsledky a těžkosti evangelia, až k okamžiku, kdy ukázal své ruce zmučené láskou: „Podívej se na mé ruce", řekl Tomášovi *(Jan 20,27)*, a říká to každému z nás. Zraněné ruce, které se natahují vstříc a nepřestávají se obětovat, abychom poznali lásku, kterou k nám Bůh chová, a uvěřili v ni *(srov. 1 Jan 4,16)*.

Bohoslužbě předsedal papež František, koncelebrovalo 130 kardinálů

„Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha" to je pozvání a životní program, který tichým hlasem pronáší a jako hrnčíř *(srov. Iz 29,16)* chce formovat pastýřovo srdce, dokud v něm nepulsují stejné pocity jako ty v Ježíši Kristu *(srov. Flp 2,5)*. Vděčná oddanost službě Pánu a jeho lidu, která pramení z přijetí zcela bezplatného daru: „Patříš mi... patříš jim", říká Pán, „stojíš pod ochranou mých rukou, pod ochranou mého srdce. Zůstaň v náruči mých rukou a dej mi ty své". Je to Boží blahosklonnost a jeho blízkost schopná vložit se do křehkých rukou učedníků, aby sytili jeho lid a říkali spolu s ním: Vezměte a jezte, vezměte a pijte, toto je mé tělo, které se za vás obětuje, vydává *(srov. Lk 22,19)*.

Modlitební oddanost, tiše formovaná a tříbená uprostřed křižovatek a rozporů, kterým musí pastýř čelit *(srov. 1 Petr 1,6-7)*, a důvěrné pozvání k pastvě stáda *(srov. Jan 21,17)*. Stejně jako Mistr nese (pastýř) na svých bedrech únavu z přímluv a únavu z pomazání za svůj lid, zvláště tam, kde dobrota musí bojovat a bratři a sestry vidí, že jejich důstojnost je ohrožena *(srov. Žid 5,7-9)*. V tomto přímluvném setkání Pán pokračuje a působí pokoru, která je schopna chápat, přijímat, doufat a spoléhat se nad rámec nedorozumění, která to může vyvolat. Neviditelná a neuchopitelná mírnost, která pramení z toho, že víme, do čích rukou vkládáme důvěru *(srov. 2 Tim 1,12)*. Důvěra modlitby a adorace, schopná ozřejmovat pastýřovo jednání a přizpůsobovat jeho srdce a rozhodnutí Božímu času *(srov. Jan 21,18)*: „Pást znamená milovat a milovat znamená také být připraven trpět. Milovat znamená: dávat

ovcím pravé dobro, potravu Boží pravdy, Božího slova, potravu jeho přítomnosti."

Odevzdanost nesená útěchou Ducha, který ho vždy předchází v poslání: ve vášnivé snaze předávat krásu a radost evangelia (srov. apoštolskou exhortaci *Gaudete et exsultate*, 57), v plodném svědectví těch, kteří stejně jako Maria zůstávají v mnoha ohledech u paty kříže, v onom bolestném, ale pevném pokoji, který neútočí a nenapadá ani nepodmaňuje; a v tvrdošíjné, ale trpělivé naději, že Pán splní svůj slib, jak slíbil našim otcům i potomkům na věky (srov. *Lk 1,54-55).*

I my, pevně spojeni s posledními slovy Pána a se svědectvím, které poznamenalo jeho život, chceme jako církevní společenství následovat jeho stopy a svěřit našeho bratra do Otcových rukou: kéž tyto milosrdné ruce naleznou jeho lampu zapálenou s olejem evangelia, který za svého života vylil a o kterém svým životem svědčil *(srov. Mt 25,6-7).*

Svatý Řehoř Veliký v závěru svého Pastýřského pravidla vyzýval a povzbuzoval svého přítele, aby mu nabídl toto duchovní doprovázení: „Uprostřed bouří mého života se utěšuji důvěrou, že mě podržíš nad hladinou svými modlitbami, a když mě tíha mých vin srazí a poníží, poskytneš mi pomoc svých zásluh, abys mě pozvedl". Je to vědomí pastýře, že on sám nedokáže unést to, co by ve skutečnosti nikdy sám ani neunesl, a proto se umí odevzdat modlitbě a péči o lid, který mu byl svěřen. Je to věrný Boží lid, který shromážděn doprovází a svěřuje život toho, který byl jeho pastýřem. Stejně jako ženy z evangelia u hrobu jsme tu i my s vůní vděčnosti a mastí naděje, abychom mu ještě jednou, znovu, prokázali lásku, která se neztrácí; chceme tak činit se stejným pomazáním, moudrostí, jemností a obětavostí, jakou on nás dokázal obdarovávat v průběhu let. Společně chceme říci: „Otče, do tvých rukou odevzdáváme jeho ducha".

Benedikte, Ženichův věrný příteli, kéž je tvá radost dokonalá, když definitivně a navždy slyšíš jeho hlas!

První z pěti přímluv zazněla v němčině „za emeritního papežc Benedikta, který zesnul v Pánu: kéž ho věčný Pastýř přijme do svého království světla a pokoje". Další byly ve francouzštině, arabštině, portugalštině a italštině.

Rakev s ostatky Benedikta XVI. odnášejí do baziliky sv. Petra

Hrob papeže Benedikta XVI. V kryptě Svatopetrské baziliky

V modlitbě nad dary se kardinál Re modlil takto: „Mocí této oběti dej, aby tvůj služebník Benedikt, kterého jsi postavil do čela svého stádce jako vrchního pastýře, byl přijat do nebe mezi svaté biskupy". A nakonec v modlitbě po přijímání papež František jménem celé církve a přítomných věřících prosil Pána, „aby tvůj služebník Benedikt, věrný udělovatel božských tajemství na zemi, chválil tvé milosrdenství ve věčné slávě svatých". Liturgii doprovázely sbor Sixtinské kaple pod vedením sbormistra Marcose Pavana a sbor vedený sbormistrem Jafetem Ramonem Ortegou Trillem, varhaníkem byl Josep Solé Coll.

Obřady rozloučení a pohřeb v kryptě baziliky

Na závěr eucharistické slavnosti papež František vykonal obřady *ultima commendatio* (poslední odporučení) a *valedictio* (rozloučení). Rakev emeritního papeže Benedikta XVI. byla poté přenesena zpět do baziliky svatého Petra a následně do vatikánské krypty k pohřbu. Při soukromém obřadu byla kolem rakve položena šerpa s pečetěmi Apoštolské komory, Papežského domu a Úřadu papežských bohoslužeb. Pak byla cypřišová rakev umístěna do větší zinkové rakve, která byla uzavřena a zatavena. Tato rakev byla následně uložena do větší schány dubové. Tato trojitá rakev s tělem Benedikta XVI. pak byla uložena do hrobky, kde se před tím nacházely ostatky svatého Jana Pavla II., které byly v roce 2011 po jeho blahořečení přeneseny do kaple svatého Šebestiána nahoře ve Svatopetrské bazilice.

Od 8. ledna mají věřící a poutníci přístup do velké krypty baziliky svatého Petra, kde se nacházejí hrobky papežů. Na hrobě Benedikta XVI. je jméno tohoto 265. nástupce svatého Petra vyryto na bílé mramorové desce.

„Requiescat in pace!" – „Ať odpočívá v pokoji!"

Podle:
Vatican News
www.cirkev.cz

Papež Benedikt XVI. učitelem církve?

Učitelé církve

V současné době má katolická církev celkem 37 učitelů: 4 ženy a 33 mužů, kteří mapují celou historii církve, počínaje sv. Irenejem z Lyonu (3. stol.) až po sv. Terezii z Lisieux (19. stol.). Benedikt XVI. byl již před svým odchodem na věčnost považován za důstojného kandidáta na titul učitele církve.

Co by to obnášelo a je skutečně Benedikt XVI. vhodným kandidátem? Možná by bylo dobré si nejprve zopakovat, kdo je to učitel církve. Běžně se tento titul uděluje při splnění tří podmínek: zjevná svatost kandidáta potvrzená jeho kanonizací, význam pro nauku církve stvrzený rozsáhlým dílem a učením, které zásadně a trvale přispělo k životu církve a za třetí formální prohlášení církví, obvykle papežem.

Každý učitel je tedy světec. To však neznamená, že je bez hříchu nebo bez úhony. Životy sv. Augustina a dokonce i sv. Terezie z Ávily poměrně jasně ukázaly, že u některých učitelů církve došlo v průběhu života k zásadní konverzi.

A co Benedikt?

Benedikt XVI. rozuměl požadavkům a velmi specifické roli, kterou učitelé církve mají. Sám v roce 2012 jako papež dva jmenoval: abatyši a mystičku z 12. století sv. Hildegardu z Bingenu a kněze z 16. století, svatého Jana z Ávily.

Benedikt XVI. je pravděpodobně jedním z nejvhodnějších kandidátů, aby titul učitele církve získal. Je autorem více než 60 knih, významných encyklik, více než tisícovky odborných článků, mnoha projevů a komentářů a dokonce i modliteb. Je považován za jednoho z největších a nejvěrnějších teologů v dějinách církve a jeho rozsáhlé dílo pokračovalo i po zvolení papežem v roce 2005. Díky tomu stojí po boku takových učitelů církve jako sv. Řehoř Naziánský, sv. Basil Veliký, papež Lev I. Veliký a dokonce i sv. Bonaventura, na jehož učení byl Benedikt XVI. odborníkem.

Kromě toho měl Benedikt, stejně jako učitelé církve, pozoruhodnou schopnost přiblížit to nejhlubší učení víry na úroveň srozumitelnou každému, což je možné jen za předpokladu, že učitel naprosto ovládá danou látku. To jej řadí do společnosti sv. Františka Saleského, sv. Ambrože či sv. Jana Zlatoústého.

A pak je tu Benedikt XVI. jako pedagog. Byl profesorem teologie, jehož velký záběr zahrnoval fundamentální, dogmatickou, biblickou a spirituální teologii. Jako profesor byl natolik nadaný, že jeho doktorandi založili na jeho počest takzvaný Schülerkreis (studentský kroužek). V tomto ohledu se profesor Benedikt XVI. dělí o společnost s takovými velikány jako sv. Albert Veliký či dokonce i sv. Tomáš Akvinský.

Benedikt XVI. napsal 3 encykliky, 17 dokumentů ve formě motu proprio, 116 apoštolských konstitucí, 144 apoštolských listů, 278 veřejných listů, 242 epištol, 352 kázání a 1491 exhortací.
Katechismus katolické církve vydaný za pontifikátu sv. Jana Pavla II. je z velké části dílem Josepha Ratzingera.

Svatost je na prvním místě

Je tedy zřejmé, že papež Benedikt XVI. má patřičný kredit vzdělaného a věrného učence. Druhým požadavkem je, aby byl kandidát kanonizovaným světcem. Na Benediktově pohřbu je objevily nápisy hlásající *Santo Subito!* stejně jako na pohřbu Jana Pavla II. Teprve čas ukáže, zda takové výzvy povedou k otevření kanonizačního procesu.

Bývá zvykem, že se na spuštění kanonizačního procesu čeká nejméně pět let, i když v případě Jana Pavla II. od toho Benedikt XVI. upustil. Běžný proces kanonizace může trval řadu let, někdy i staletí. Sv. Albert Veliký, který zemřel v roce 1280, byl blahořečen až roku 1622 a kanonizován teprve ve 30. letech 20. století, což byla událost, která otevřela cestu k tomu, aby jej papež Pius XI. ještě téhož roku jmenoval učitelem církve.

Pokud by byl papež Benedikt XVI. někdy kanonizován a prohlášen i učitelem církve, byl by teprve třetím pontifikem (alespoň k dnešnímu dni) po sv. Lvu I. Velikém a sv. Řehoři I. Velikém.

Je třeba učinit ještě mnoho kroků, aby se Benedikt XVI. stal učitelem církve, ale už nyní se mohou katolíci a všichni, kdo hledají pravdu, věnovat jeho učení. Dary tohoto papeže pro celou církev, poznání i moudrost lidstva můžeme oceňovat i bez tohoto oficiálního titulu. Pokud mu jednou bude udělen, půjde o konečné potvrzení toho, co mnozí vědí a v co věří již velmi dlouho.

Přeložila Monika Klimentová
Podle: www.cirkev.cz

Kronika České misie v Chicagu v roce 2022

Svátostný život

Svátost manželství si vzájemně udělili:

04 – 23 Marian Němec
Markéta Železníková

Pokřtěny byly děti:

01 – 08 Philip Teo Rusin
01 – 16 Dominik Lizak.
02 – 19 Tomáš Halčin
04 – 24 Mark Valiska
06 – 26 Inca Antonia Noonan
07 – 03 Sarah Roman
07 – 09 Violet Jade Horton
08 – 07 Jan Bolcar Majcher
08 – 21 Tatiana Vojtila
08 – 27 Enrique Aguayo
05 – 29 Michal Jasnak
10 – 15 Jacob Selvek
11 – 19 Ben Jan Brieska
11 – 26 Jackson Wyatt Buček
12 – 03 Moana Marie Russmann

Poprvé ke stolu Páně přistoupili:

04 – 14 Marian Němec
05 – 15 Sofia Barlak
05 – 15 Tobias Budzak
05 – 15 Michaella Gonda
05 – 15 Jakub Janas
05 – 15 Jacob Daniel Knaus
05 – 15 Jozef Lehotsky

Svátost biřmování přijali:

09 – 24 Lukáš Josef Böhm
09 – 24 Martin Pavel Böhm
09 – 24 Kryštof Dominik Savio Cícha
09 – 24 Šimon Petr Cícha
09 – 24 Markéta Emilie Němec
09 – 24 Michal František Petratur
09 – 24 Tadeáš Jiří Petratur
09 – 24 Tina Barbora Sedlářová
09 – 24 Daniel Marek Smažil
09 – 24 Jaromír Blažej Smažil
09 – 24 Marie Veronika Smažil
09 – 24 Linda Ludmila Ticháčková
09 – 24 Sandra Anežka Č. Ticháčková
09 – 24 Tina Kateřina Ticháčková

Na věčnost byli povoláni (pohřbeni):

01 – 28 Marie Pluhaříková
01 – 30 Lubomír Valuch
06 – 11 Josef Rajdl
07 – 09 Oľga Špaldoň
07 – 10 Jan Peter Bosela
08 – 13 Anna Gattingerova
09 – 12 Dagmar Košťálová

V roce 2022 bylo celkem:

1 svatba
15 křtů dětí
7 prvních svatých přijímání
14 biřmování
7 pohřbů

Významné události

01 - 09 Tříkrálové odpoledne v klubu misie, zpíváme lidové koledy
02 - 26 Maškarní bál v klubu misie, hraje oblíbený DJ Tony
03 - 20 Výroční schůze České misie, hodnotí činnost naší misie, volí novou Misijní radu a schvaluje plán činnosti pro další rok
04 - 10 Přednáška Prof. Dr. Davida Tománka z Michiganské univerzity: Mozaika dojmů z cesty Praha - Brno - Olomouc - Velehrad v únoru a březnu 2022
04 - 16 Velikonoční vigilie
04 - 17 Pomlázková zábava a košt vína, hraje místní cimbálová muzika a hosté, vystavuje se přes 40 vzorků vín děti sbírají velikonoční vajíčka
05 - 08 Slavíme Den matek, Slovenská misie pořádá slavnostní snídani s palačinkami a dalšími dobrotami
05 - 08 Odpoledne konáme májovou pouť k Panně Marii v Exilu do benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle, skupina členů naší misie připravila dramatizaci Pražské legendy o stržení Mariánského sloupu od básníka Václava Renče
06 - 04 Českou misii navštívila delegace senátorů a poslanců z České republiky pod vedením předsedy Senátu Milošem Vystrčilem
06 - 04 Slavíme Svatodušní vigilii se sedmi čteními z Písma svatého a obnovou biřmování
06 - 05 Slovenský piknik na zahradě naší misie hraje, zpívá a tancuje DUDÁCKÁ MUZIKA z Domažlic pro četné publikum české i slovenské
06 - 19 Slavíme Den otců tradiční piknik na zahradě misie s doprovodem skupiny Borůvky a hudbou DJ Tonyho
07 - 10 Koncert klasické kytary profesora Vladislava Bláhy, z Brna a jeho manželky Tani Drobysh, která hrála na domru a mandolinu a též zpívala
07 - 22, 23, 29 a 30 Rummage sale & Bakery sale v naší misii, akce vynesla $ 5140,-
08 - 28 Výroční piknik České misie na naší zahradě, k jídlu jsou tradiční bramboráky, langoše, grilované makrely, opékané klobásky, výborné domácí pečivo, točí se vychlazená Plzeň, hraje opět DJ Tony a Borůvky
09 - 19 Návštěva delegace z Nepomuku z Čech ke cti sv. Jana Nepomuckého v rámci programu „Svatojánské mosty mezi národy" předávají zástupci města naší misii bronzovou sošku sv. Jana s hlínou z Nepomuku a z Prahy a v podání českého zpěváka a brazilského hudebníka zaznívá koncert českých i světových hudebních děl
09 - 21/30 Akce roku: Českou misii v Chicagu navštívil na své pastorační cestě po USA a Kanadě biskup Mons. Václav Malý z Prahy .
09 - 24 Svátost biřmování při slavné mši svaté udělil biskup Malý 14 biřmovancům
09 - 24 Slavíme mši sv., které předsedá Otec biskup na 83. Moravském dnu
09 - 25 Přijetí biskupa Malého na Českém konzulátu v Chicagu generálním konzulem Ing. Jaroslavem Kantůrkem a beseda se zástupci konzulátu a dalších organizací
09 – 25/28 Setkání českých misionářů v USA s biskupem Malým, z Kalifornie Fr. Libor Švorčík, z New Yorku Fr. Antonín Kocurek a místní Mons. Hladík, kde informovali o životě jednotlivých misií a jejich perspektivě
10 - 22 Tempus Fugit II. – přednáška a Videoprojekce o unikátním souboru barokních kostelů na Broumovsku Fr. Martin Lanži z Broumova prezentuje se svými spolupracovníky církevní památky a postup jejich náročných oprav
11 - 26 Přednáška Prof. Dr. Davida Tománka Procházka kouzelnou Gruzií ve fotografiích
12 - 04 Mikulášská besídka s programem dětí z naší České školy kardinála Berana, svatý Mikuláš se dvěma anděly naděluje dárky, dva čerti straší nehodné děti. Přišlo asi 80 dětí s rodiči.
12 - 24 Na oslavu Kristova narození máme dvě půlnoční mše, nejprve slovenskou, potom českou
12 - 31 Starý rok uzavíráme přátelským posezením v klubu misie, poslední hodinu roku trávíme na kolenou v kostele před Nejsvětější svátostí

* * *

Poděkování dobrodincům České misie

V průběhu roku 2022 na potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu“ s dary vyššími než $1000 se řadí:

Christian Klíma
Martina Novotný
Anna Švehla
Maria Vedral a Ray Lawrence
John Kyncl M.D.a Míla Kyncl M.D.
Vera Borýsek na památku Josefa Borýska
Rodina Vedralova na památku
Edwarda a Alice Vedralových
Lance Malina na památku Dagmar Košťálové
JUDr. Jaroslav Horký – Praha
Mařík-Baken Funeral Services
Tomáš a Ewa Kroupovi
Pavel a Marie Cíchovi
Jiří a Lenka Petraturovi
Ján a Adriana Kolodzejovi
Nejmenovaný dárce
Ladislav a Marie Murárikovi
Antonín a Ludmila Vyskočilovi
John a Rosemary Škachovi
Cyril Příkazský
Nejmenovaný dárce
Maria Maňkošová
Marta Rathanová
Jaromír a Hana Smažilovi
Anton a Olga Špaldoňovi
Michael Vukson a Anna Minarik
William Blyth
Kauma Inc.
Nejmenovaný dárce

Dary $ 500 - $ 999 věnovali:

Angeline Bultas
Antonín Krištof a Ingrid Matta
Zdenek a Helen Neradovi
Rodina Pollakova
Martina Dominiková
Miroslav a Cecilie Lazar
Stanislav a Margaret Borýskovi
Joseph Kučera, M.D.
Jan Novotný - Kanada
Jitka Higgins
Jerry Otec
Mark a Maria Novákovi
František Schultz
Další nejmenovaní dárci

Dary $ 100 - $ 499 věnovali:

Czech Catholic Union Cleveland
Joseph Příkazský
Miloslava Douša
Vít a Jana Fojtíkovi
Božena Novotný
Joseph Vosický
na památku Antonína Jandáčka
Ingrid Chybík na památku Miroslava Chybíka
Rostislav Jiříček
Dolores Ferris
Jaroslav a Pavlina Lisy
Sonia Škubal
Josef a Sasha Kučerovi
Petr a Giovanna Raškovi
Helena Čurova
Eva Pelech
Wendy Drapal
Dr. David Tománek
Vojtěch a Maria Chládkovi
Věra Wilt na památku
Antonína a Carmely Jandáčkových
Andrew a Sarah Bučkovi
Farnost sv. Jana Nepomuckého Cleveland
Josef a Ludmila Stojaspalovi
Věra Černý
Jiří a Marie Jakubec
Joseph Zacharda
Vlasta Šnéberger
David Valášek
Anna Kapel
Petr a Blanka Herzovi
Jozef Gonda a Zuzana Matiova
Oshana a Eva Aprimovi
Jaroslava Kulhánek
Další nejmenovaní dárci

Všem dobrodincům České misie vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplať za všechny Vaše dary.

Hospodaření misie:

Zůstatek 2021:	$ 263,292.98
Příjmy 2022:	$ 182,570.24
Vydání 2022:	$ 145,484.48
Zůstatek 2022:	**$ 300,378.74**

Milí přátelé a dobrodinci a čtenáři Hlasů národa

Vám všem, kteří jste v uplynulém roce pomáhali České misii v Chicagu, ať už svými modlitbami nebo osobními obětmi, či svou prací a službami a také na misii přispěli hmotnými a finančními dary a předplatili si Hlasy národa upřímně děkujeme. Kéž Vám vše Pán Bůh mnohonásobně odmění.

Naše misie v uplynulém roce opět v plném rozsahu plnila svoje poslání náboženské i kulturní. Dosud pod naší střechou působí i Slovenská katolická misie, která usilovně hledá již třetí rok vlastní kostel, snad už se to letos podaří. V našem kostele je každý den česká nebo slovenská mše svatá. V neděli na české mše chodí kolem stovky věřících. Dále v misii funguje Česká sobotní škola kardinála Berana, kterou navštěvuje asi 15 dětí. V misii jsou tři růže Živého růžence po 20 členech, konáme každé pondělí modlitby za uzdravení, ve čtvrtek adorace Nejsvětější svátosti. Slavíme první pátky a první soboty. Každou středu dopoledne je po mši sv. setkání seniorů, v neděli po mši sv. obědy v klubu misie. Po celý rok konáme řadu společenských akcí.

Stále vydáváme měsíčník Hlasy národa. Nyní se tiskne v nákladu 230 výtisků. Je otázka, zda bychom neměli vydávání časopisu již ukončit. Je to obrovské množství práce - připravit články a zprávy, vše graficky zformátovat, vytisknout, složit a sešít, dát do obálek, nalepit adresy a známky a dát k distribuci. Při tom počet odběratelů je už malý, lidé jsou zahrnuti zprávami z televize, rozhlasu, internetu a digitálních telefonů. Na druhé straně jsme již zřejmě skutečně posledním periodikem, které v USA vychází psané česky. Časopisy jiných krajanských organizací už píší výlučně anglicky (kromě misijního Věstníku v Kalifornii a Zvonu v New Yorku). Tak vždy, když už chci skončit, mě okolí přesvědčí abychom ještě pokračovali. Od nového roku nebudeme v časopise publikovat anglické články, pouze ještě dokončíme dvojjazyčné Malý katechismus. Těch zpráv a informací anglicky je kolem nás nepřeberné množství. Děkuji upřímně všem, kdo se dosud na vytváření anglické části časopisu podíleli, především paní Janě Krčkové z Idaho, která nám mnoho roků posílala anglické články a navázala tak na redakční činnost Antonína Jandáčka a Karla Chrobáka. Děkuji též za redakční práci a nekonečný přísun zajímavých, zejména historických, článků našeho stálého dopisovatele pana Ing. Jiřího Kachlíka z Brna a děkuji mu za distribuci novin v České republice a dalších zemích Evropy. Též děkuji zdejší slovenské zásilkové službě Tatraship za posílání balíků s časopisem z Chicaga do Brna. Děkuji i všem dalším přispěvatelům, pomocníkům s korekturami a distribuci. Bez této nezištné a obětavé pomoci mnoha lidí by časopis nemohl vycházet. Děkuji též všem, kdo si Hlasy národa předplácejí. Prosíme, pomozte získat další odběratele.

Vás, kteří jste blízko, zveme na naše pravidelné bohoslužby a na všechny kulturní a společenské akce. S Vámi z daleka jsme v duchovním spojení. Kéž Vám všem dá Pán Bůh dobré zdraví a všechny potřebné milosti.

Z Chicaga všechny srdečné zdraví

Mons. Dušan Hladík

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Tatraship

Medzinárodná preprava

S našou neobmedzenou prepravnou kapacitou ponúkame všetky druhy námornej nákladnej dopravy a súvisiace služby.

Zasielaní malých balíkov letecky a loďou.
Objemné náklady, kontajnery na sťahovanie.
Preprava motorových vozidiel a ďalšie služby.

Adresa:
7250 W 90th Street
Bridgeview, IL 60455
Illinois, USA

Telefon:
708 576 8834

Email:
info@tatraship.com

Viac informácií na:
www.tatraship.com

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance (Insurance & Annuity Sales) Since 1879

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

(216) 341-0444

www.DrSimkovic.com

Northwest Dental Center
Doctor of Dental Surgery
Oleg M. Simkovic

Implant Surgery, General Dentistry, & Oral Care
Mluvíme česky a slovensky
32 let praxe

740 Northwest Highway
Fox River Grove, IL 60021
Ph (847) 639-9300
Nwdental@att.net

Bolestná vzpomínka

S hlubokou bolestí v srdci
si připomínáme sedmé výročí,
kdy Bůh povolal na věčnost
našeho manžela a bratra

Edwarda Vedrala

Skonal tiše smířen s Pánem Bohem
29. ledna 2016 ve věku 63 let
po mnohaletém boji s rakovinou.

Narodil se v Chicagu 21. září 1952.
Graduoval na St. Ignatius High School,
pak studoval na Illinois University.
Postupně byl zaměstnán jako návrhář a
konstruktér železných zábradlí u dvou firem,
než si založil vlastni firmu EDV Corp.
Od malička se aktivně angažoval ve zdejších
exulantských a krajanských spolcích:
navštěvoval Českou katolickou školu,
byl činný v Moravské kulturní společnosti,
za kterou mimo jiné po řadu let dělal Mikuláše
v krajanském domově pro seniory, rovněž v Besedě.

Vzpominková mše svatá za něho bude sloužena
v neděli 29. ledna 2023 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem,
kdo si na něho vzpomenete
v modlitbě s námi.

Trudy Vedral, manželka
s její dcerou Viktorií
Alice, Marie, Ludmila, Pavlína,
Blanka, Albína a Dana, sestry
a ostatní pozůstalí z kruhu rodiny,
příbuzných a přátel
v USA a v České republice

Upřímná vzpomínka

22. února 2023 si připomeneme
šestnácté výročí, kdy Všemohoucí Bůh
povolal na věčnost našeho přítele
a bratra v Kristu, pana

Františka Hortvíka

Narodil se 28. března 1925 v Dambořicích na Moravě.
V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu.
Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru.
Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe.
Ve svém odkazu byl štědrým dobrodincem
Církve a naší České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za něho
budeme obětovat v kostele České misie
ve středu 22. února 2023 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho
vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie

Vroucí vzpomínka

13. února 2023 tomu bude 10 roků, kdy nás
navždy opustil náš milovaný manžel, tatínek,
dědeček a bratr, pan

František Čeveliček

Narodil se 24.března 1945 v Babicích na Moravě. V roce 1967 se
oženil s manželkou Marií a roku 1968 se jim narodila dcera Eva.
Do USA přišel se svou manželkou a dcerou v srpnu 1969 a
usadili se v Chicagu. V září 1974 se jim narodil syn Dennis.
V Americe pracoval jako programátor počítačů
v Navistar a Montgomery Wards.
Zemřel 13. února 2013 po dlouhé a těžké nemoci ve věku 67 let.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.

Marie Čeveličková, manželka
Eva Čeveličková-Kenzalová, dcera s manželem Larrym
Dennis Čeveliček, syn
Justin a Nicholas, vnoučata
Ludmila Čeveličková, sestra v České republice

Srdečné blahopřání

Dělníku Boží z královské krve,
tys k dílu spásy byl povolán.
Ve službě věrné, ve službě stálé
Božímu Synu denně jsi stál.
Podej i za nás na oltář svatý
trpký i sladký každý den náš.

Josefu Novotnému

k 70. narozeninám,

které oslaví letošního 5. února
v Křepicích na Moravě

Milý Josefe,
k Tvému životnímu jubileu
Ti na přímluvu
Matky Boží Panny Marie a
jejího snoubence a Tvého patrona
svatého Josefa
v modlitbách vyprošujeme
u Pána Boha
všechny potřebné milosti,
dobré zdraví, dostatek sil
a stálý životní optimismus
do mnoha dalších let.
Kéž dále věrně konáš službu kostelníka
v chrámu Páně v Křepicích
a nikdy neztratíš zvučný hlas
ve sboru místních mužáků.

To všechno Ti ze srdce přejí

bratr John Novotný z Britské Kolumbie v Kanadě
a celá rodina, příbuzenstvo a přátelé

Připojujeme se ke gratulaci našemu dlouholetému odběrateli a čtenáři Hlasů národa a provoláváme:

Ať Vám Hospodin žehná,
po všechny dny Vašeho života!

Mons. Dušan Hladík a redakce časopisu

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2023?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostelc: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1. třída:
30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD
Kanada na rok letecky:
30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky:
30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD
Šeky pište pouze na: **Czech Mission**

Naše adresa:
Czech Mission
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.

Zapište si do kalendáře

Oslava

40. výročí

České národní kaple ve Washingtonu, D.C. se uskuteční v neděli 11. června 2023.

Slavnostní mši svatou ve 12.00 v poledne bude sloužit Mons. Václav Malý z Prahy, biskup pověřený duchovní péčí o naše krajany v zahraničí.

Zveme srdečně všechny věřící na tuto pouť.

Fr. Antonín Kocurek,
český misionář v New Yorku

Česká misie v Chicagu plánuje vypravit autobus a navštívit též hrob sv. Jana Nepomuka Neumanna ve Filadelfii a další místa.
Bližší informace brzy zveřejníme.

MARDI GRAS

Zveme Vás na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 18. února 2023 v 8:00 PM

Klub České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje

DJ TONY

Soutěž o nejlepší masky.

Bohaté občerstvení a hojnost nápojů.

Jídla české kuchyně a výborné domácí pečivo.

Vstupné:

DOBROVOLNÉ

Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Bližší informace podá:

Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Začíná Postní doba

Popeleční středa je letos 22. února

Je to den přísného postu

Pamatuj, že jsi prach
a v prach se navrátíš!

Čiňte pokání a věřte evangeliu!

Z kázání svatého Petra Chryzologa, biskupa

Modlitba klepe na dveře,
půst vyprošuje,
milosrdenství dostává

Bratři, jsou tři věci, na nichž stojí víra, spočívá zbožnost a trvá ctnost: modlitba, půst a milosrdenství. Kvůli čemu modlitba klepe, to půst vyprošuje a milosrdenství dostává. Modlitba, milosrdenství a půst, to je trojice tvořící jednotu a dávající si navzájem život.

Neboť duší modlitby je odříkání a životem odříkání je slitovnost. Nikdo ať je neodtrhuje, nemohou být odděleny. Kdo má jen jedno z nich a nemá zároveň i ostatní, nemá vlastně nic. Takže ten, kdo se modlí, ať se i postí. Kdo se postí, ať se i slitovává. A ať slyší prosebníka, kdo sám chce být vyslyšen. Boží sluch si otevírá, kdo vlastní sluch nezavírá tomu, který ho prosí.

Kdo se postí, měl by vědět, co všechno to vlastně znamená: že má mít soucit s hladovým, když chce, aby Bůh cítil s jeho vlastním hladem. Že se sám má slitovávat, kdo doufá ve slitování.[1] Kdo hledá spravedlnost, že ji sám má činit. Kdo chce, aby mu bylo dáno, že sám má dávat. Je špatný prosebník, kdo jinému odpírá, oč sám pro sebe žádá.

Člověče, tvé milosrdenství by se mělo řídit následujícím pravidlem: Jakým způsobem, nakolik a jak rychle chceš ty sám dosáhnout milosrdenství, tak rychle, tolik a takovým způsobem se ty slitovávej nad druhými.

Nuže tedy, modlitba, milosrdenství a půst ať jsou naší jedinou záštitou u Boha, naší jedinou obhajobou i naší jedinou modlitbou v trojí podobě.

A tak co jsme nedbalostí ztratili, získávejme zpět postem a odříkáním. Obětujme v odříkání svou duši, neboť není nic lepšího, co bychom mohli Bohu nabídnout, jak dosvědčuje i Prorok, když říká: *Obětí Bohu je zkroušený duch, zkroušeným a pokorným srdcem Bůh nepohrdne.*[2]

Obětuj svou duši Bohu, člověče, a nabídni mu oběť postu a odříkání; ať je to oběť čistá, oběť svatá, oběť živá, která by zároveň zůstala tobě i byla dána Bohu. Kdo by toto Bohu nedal, nebude ospravedlněn, protože ten, kdo chce dát samého sebe, má vždycky co nabídnout.

Aby však tato osobní oběť byla přijata, musí být spojena s milosrdenstvím: půst nevydá plody, není-li zavlažován milosrdenstvím, trpí suchem, jestliže milosrdenství vysychá. Co je déšť pro půdu, to je milosrdenství pro půst. Ten, kdo se postí, by marně zušlechťoval srdce, očišťoval tělo, vykořeňoval chyby, zaséval ctnosti; jestliže by nepřidal proudy milosrdenství, nesklidí žádnou úrodu.

Člověče, když se postíš, věz, že jestliže se postí tvé milosrdenství, trpí újmou celé tvé pole; a co ve svém milosrdenství rozdáš, mnohonásobně se vrátí do tvé sýpky. Hleď tedy, abys neztrácel tím, že schraňuješ, ale shromažďuj si tím, že rozdáváš. Věz, že když dáváš chudákovi, dáváš sobě. Protože co nenecháš druhému, to nebudeš mít.

[1] Srov. Mt 5,7; 18,23-25; Lk 6,36. [2] Srov. Žl 51 (50),19.

Podle Denní modlitby církve

Z homilií svatého Jana Zlatoústého, biskupa

Patero cest pokání

Chcete, abych se zmínil o cestách pokání? Je jich poměrně mnoho, jsou různé a odlišné a všechny vedou k nebi.

První cestou pokání je odsouzení hříchů: *Ty první vypočti své hříchy, abys byl ospravedlněn.*[1] Proto také pravil prorok: *Řekl jsem: Vyznávám se Hospodinu ze své ničemnosti, a tys odpustil, co jsem zavinil hříchem.*[2] Musíš tedy i ty odsoudit to, čím jsi zhřešil; Pánu to postačí k ospravedlnění. Vždyť kdo odsoudil to, čím zhřešil, neupadne už tak snadno znovu do stejného hříchu. Podněcuj žalobce ve svém nitru, vlastní svědomí, abys jednou neměl žalobce před soudnou stolicí Páně.

Nuže to je jedna výtečná cesta k pokání. Ale ani ta další není o nic horší: Nemysleme na křivdy utrpěné od nepřátel, ovládejme hněv a odpouštějme provinění svým spolusluţebníkům. Pak bude i nám odpuštěno, čeho jsme se dopustili vůči Pánu. A to je další způsob usmíření hříchů. Bylo to přece řečeno: *Jestliže odpustíte těm, kdo se vůči vám provinili, váš nebeský Otec odpustí i vám.*[3]

Chceš znát i třetí cestu pokání? Je to vroucí a správná modlitba, vyvěrající z hloubi srdce.

A chceš-li poznat i čtvrtou, budu mluvit o milosrdenství, neboť to má značnou a mnohonásobnou moc.

A konečně ani skromnost a pokora nepotlačují hříšnou přirozenost méně než všechno to, o čem už byla řeč. Dosvědčuje to celník: o dobrých skutcích mluvit nemohl, místo všeho tedy prokázal pokoru, a tak se zbavil tíživého břemene hříchů.[4]

Nuže, ukázali jsme pět cest pokání: první je odsouzení hříchů, druhou jdeme, když odpouštíme svým bližním jejich provinění, třetí spočívá v modlitbě, čtvrtá v milosrdenství a pátá v pokoře.

Neotálej tedy a každodenně kráčej všemi těmi cestami. Vždyť jsou to cesty příhodné a nemůžeš se ani vymlouvat na chudobu, naopak, i kdybys žil chuději než všichni ostatní, stejně se můžeš přestat hněvat jako být pokorný nebo se upřímně modlit či odsuzovat hříchy; v žádném případě ti chudoba nebude na překážku. O čem tu mluvím? Že ani při oné cestě pokání, kde je třeba vynakládat majetek, (mám na mysli almužnu), že ani tam nám chudoba nebrání jednat podle přikázání. To přece prokázala vdova, která dala dva haléře.[5]

Když jsme tu tedy poznali způsob, jak máme léčit své rány, užívejme těch léků. Tak znovu nabudeme opravdového zdraví, s důvěrou se budeme moci účastnit svaté hostiny, s velikou slávou vykročit vstříc Kristu, králi slávy, a z milosti, milosrdenství a dobroty našeho Pána Ježíše Krista trvale dosáhnout věčné blaženosti.

[1] Iz 43,26 (LXX). [2] Žl 32 (31),5. [3] Srov. Mt 6,14.
[4] Srov. Lk 18,13. [5] Srov. Mk 12,42.

Dobrá je modlitba s postem.
Lepší je rozdávat almužnu než schovávat poklady zlata.
Almužna očišťuje od každého hříchu.
Odpouštějte, a bude vám odpuštěno.
Dávejte, a dostanete.

Modleme se.

Bože, ty vedeš úsilí věřících k společnému cíli; uč nás milovat, co přikazuješ, a toužit po tom, co slibuješ, aby uprostřed proměn tohoto světa naše srdce pevně přilnulo k tomu, v čem je pravá radost. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.
Amen.

Podle Denní modlitby církve

Legenda o svaté Ludmile

Příběh pro děti, rodiče a i prarodiče

Narození sv. Ludmily a její mládí

Sv. Ludmila se narodila kolem roku 860 jako dcera vladyky Slavibora a jeho ženy Lidoslavy na knížecím dřevěném hradu Pšov nad soutokem Labe a Vltavy. Nyní se toto místo nazývá Mělník. Hrad Pšov byl v 10. století přestavěn na kamenný a stal se později věnným městem českých královen.

Když sv. Ludmila dosáhla tří let (863), přišli na Moravu slovanští věrozvěsti Cyril a Metoděj. Snad bylo psáno ve hvězdách, že její život bude tak silně ovlivněn těmito učenci.

V raném mládí však byla sv. Ludmila vychována jako pohanka. Přinášela oběti praslovanským bůžkům. Často se věnovala jejich uctívání.

Už ve velmi mladém věku nosila sv. Ludmila pohanský znak dospělé neprovdané ženy: Volné lněné šaty, rozpuštěné vlasy a čelenku ozdobenou zlatými a bronzovými šperky.

Mezi prostým lidem, převážně zemědělským, přetrvávaly pohanské kulty. Přinášely se oběti studánkám, jezerům, hájům i kamenům. Stále hořely ohně na počest bohů a k jejich modlám se kladly obětiny. Přízeň bohů považovali za nepostradatelnou při zajištění svého živobytí, hojné úrody svých polí a velké plodnosti svých stád.

Každý rok za novoluní, v noci, se prováděla slavnost oborávání. Čisté panny zcela bez oděvu táhly rádla a vyoraly brázdu kolem polí. Neplodné ženy do ní zasívaly semena květin v naději, že bohyně plodnosti dopustí aby i v nich vyklíčil nový život. Čarovný kruh orby se musel spojit do svítání, aby bohové dali dobrou úrodu v novém roce.

Ludmila se narodila na hradě Pšov kolem roku 860

Rodina ženicha dala otci nevěsty štědré svatební dary - obilí, kožešiny a ovce

Dojednání svatby a svatební dary

Kníže Hostivít, otec Bořivoje, přijel zjara roku 874 na hrad Pšov požádat knížete Pšovanů Slavibora o ruku jeho jediné dcery Ludmily pro svého syna. Proběhly rozhovory o svatebním daru, který zaplatí ženich otci nevěsty. Výše svatebního daru nebyla zanedbatelná záležitost a jednání byla dlouhá. Svatební dar u Slovanů býval podle starých zvyků značný. Narodí-li se otci více dcer, stanou se zdrojem obohacení rodiny. Narodí-li se synové, jsou příčinou velkých vydání a rozmělnění majetku.

Když bylo nakonec vše dohodnuto, měla se čtrnáctiletá Ludmila provdat za budoucího přemyslovského knížete Bořivoje.

Svatba se konala v pozdním létě až po sklizni, když skončily polní práce, kdy bylo všeho hojnost. V tom čase mohla být svatba veselá.

I pro nevěstu to byl nejvhodnější čas otěhotnět. Pro porod byl ideální čas začátek léta, protože kritické první týdny života prožil novorozenec v teple a na slunci.

Skvělý průvod dorazil o několik týdnů později do sídla nevěstina otce nad soutokem dvou velkých řek, Labe a Vltavy. Příjezd darů byla veliká událost pro celý kmen Pšovanů. Sešlo se mnoho přihlížejících.

Průvod doprovázel v oněch neklidných dobách také silný oddíl více než půl tisícovky bojovníků pěších i jízdních. Početné služebnictvo hnalo stádo volů a ovcí. Dlouhá kolona vozů vezla obilí, kožešiny a ovoce. Vždyť Ludmila byla nevěstou knížecí a jedinou dědičkou rozsáhlého panství.

Ludmila se vdávala mladičká. Svého budoucího manžela Bořivoje spatřila krátce před svatbou. Byl to zprvu sňatek sjednaný z mocenských pohnutek, který přerostl ve vášnivou lásku.

Svatba Ludmily s Bořivojem

V den svatby měla nevěsta tvář zakrytou rouškou nazývanou námětka. Hedvábné šaty pošité perlami a početné šperky měly zdůrazňovat velké nevěstino bohatství.

Knížecí pár byl sezdán „obručinami" v kamenném kruhu pod posvátnou lípou. Ruka Ludmily byla vložena stařešinou rodu do ruky Bořivojovy, převázána stuhou upletenou z lípového lýka. To byl podle starého zvykového práva Čechů nejdůležitější akt svatebního obřadu. Ludmila se stala českou kněžnou.

Následovala výměna symbolických darů: Nevěsta dostala jablko jako symbol plodnosti. Ženich kohouta jako symbol mužné pohlavní síly.

Nevěsta odkryla svoji tvář k prvnímu manželskému polibku. Vlasy ale už zůstaly zakryty. Zahalení vlasů symbolizovalo, že se z dívky stala vdaná žena. Už se nesměla objevovat na veřejnosti prostovlasá.

Ludmila přišla na dvůr Bořivoje jako pohanka. Byla velmi krásná. Velmi zaníceně se oddávala staré víře předků. Kníže Bořivoj nechal na žádost své mladé ženy odlít ze zlata bůžka jménem Krosina. Soška byla umístěna v posvátném háji, kde u ní hořel dnem i nocí posvátný oheň. Sem přinášela Ludmila oběti.

Při svatebním obřadu si Břivoj a Ludmila vyměnili symbolické dary jablko a kohouta

Svatební hostina byla bohatá, jak se slušelo na knížecí pár

V létě roku 875 Ludmila porodila Spytihněva a zajistila tak trvání přemyslovské dynastie

Bořivoj přenáší nevěstu přes práh

Uvedení knížecí nevěsty do sídla ženicha muselo být okázalé. Lid měl vidět nádheru jejích šatů z hedvábí i skvostné šperky z drahých kovů.

Aby zlí duchové neškodili domu novomanželů, vysypaly ženy před vchodem do domu ošatku lískových ořechů. Nevěsta nesměla podle starých zvyků překročit práh. Proto ženich nevěstu přes práh přenesl a usadil ji obřadně do křesla ozdobeného břečťanem.

Poté ženich u domácího krbu sťal darovaného kohouta a nevěsta rozvázala a sejmula ženichovi boty. Tím se mu symbolicky poddala jako manželka.

Věštkyně hodily na mladý pár několik hrstí obilí a hrachu. Za zpěvů svatebních písní byl rozbit džbán a z polohy střepů se věštila budoucnost mladého páru.

Nakonec kněžky poučily mladou nevěstu, co má dělat o svatební noci, a manželé byli slavnostně uloženi do lože a tím byla svatba dokonána.

Pak už byla jen svatební hostina, bohatá jak se slušelo na postavení novomanželů, trvající několik následujících dnů, než se vše snědlo a vypilo.

Bylo velmi žádoucí, aby se novomanželka ocitla krátce po svatbě v radostném očekávání. Ludmila splnila tuto prvořadou povinnost mladé kněžny. V létě roku 875 porodila dědice knížecího stolce Spytihněva a zajistila tak trvání přemyslovské dynastie.

Při narození Spytihněva dostala Krosina od kněžny Ludmily jako obětinu víno, poslané na oslavu narození velkomoravským knížetem. Krosina za odměnu seslala, jak všichni hluboce věřili, na delší dobu vyschlou zemi životodárný déšť.

Frank Nekovář, Praha

Amerikán z Lužic (2)

Životní příběh Štěpána Příkazského

Osudného roku 1914 vypukla světová válka. Táhlo mi na dvanáctý rok. Zvýšené hemžení různých osob v dědině se nedalo přehlédnout. Císařem byla vyhlášena mobilizace. Všichni záložáci až do věku 40 let museli narukovat. Přestalo školní vyučování. Na slovácké venkově nastal zmatek. Muži mířili k lužickému nádraží, každý se musel dostavit ke svému regimentu. Doprovázeli je plačící ženy a děti. Odjíždějící také neudrželi slzu. Nicméně pod vlivem alkoholu prohlašovali, že do čtrnácti dnů budou doma.

U silnice seděl postarší muž a pojídal slaninu s chlebem. Byl to rolník, který měl za úkol pomáhat s koňmi vojsku při zásobování na frontě. Poslouchal ty řeči a jen pokyvoval hlavou:

„Chlapci, chlapci, podle všeho se do čtrnácti dnů nevrátíte, neboť v proroctví je psáno, že tato válka bude trvat čtyři roky, za císaře Františka Josefa začne a skončí za císaře Karla..."

V našem příbuzenstvu nenarukoval pouze stařeček Bartal a já. Stařeček byl velmi starý a já zase velmi mladý. Na krku nám zůstala čtyři hospodářství, ku pomoci jsme měli houf stařenek a tetiček. Tím bylo definitivně rozhodnuto, že zůstanu u zemědělství.

Otec měl štěstí. Měl svoje řemeslo, byl znám na úřadech jako důležitý řemeslník, proto nemusel narukovat do bitevního pole, nýbrž byl odeslán k vojenskému stavebnímu odboru. Časem tam dokonce zaujal vedoucí místo. Nejprve sloužil ve Vídni, kde řídil výstavbu vojenských dřevěných baráků pro nově narukované regruty. Snažil se pomáhat rodákům, aby nemuseli rukovat na frontu. Nejednou proto zaměstnal skupinu Lužičanů.

Když vyhořel v Hrušovanech u Brna velký cukrovar, byl tam poslán jako stavbyvedoucí. Tam jsem ho poprvé navštívil na jeho pracovišti. V bílém obleku dával rozkazy podřízeným polírům. V Lužicích jsem potom všem vypravoval, jak velký je náš táta pán.

Válečná léta se stávala více a více nesnesitelnými. Přišly neradostné události, na které člověk ani vzpomínat nechce, třebas katastrofálně suchý rok. Obilí bylo málo, brambory byly slunkem doslova spáleny, že jsme nesklidili ani takové množství, jaké jsme na jaře vysadili. Nejhůř ale bylo přede žněmi, kdy naše zásoby téměř došly.

A do tohoto rozpoložení přišel 5. červenec - lužické hody.

Mamička tušila, že hody to budou smutné, když nemáme v komoře ani hrst mouky na nějakou tu placku. Proto se rozhodla k odvážnému plánu.

V jednu noc jsme vyrazili na pole velkostatku Písečný, kde dozrával na podzim zasetý ječmen. Klopýtal jsem noční tmou v polospánku, pod paždí plachtu a srp. Matka mi poručila užínat jenom klasy, a to v naprostém tichu. Statek byl totiž hlídán rakouskými ozbrojenými vojáky. Ti by určitě neváhali použít na nevítané návštěvníky zbraně. Plné nůše s ječmenem jsme ještě doplnili klasy žitnými, ty jsme užali na našem poli.

Doma přinesla matka z komory mlýnek a lup se pomalu proměňoval v něco, co se podobalo mouce. Poté to promísila s vodou a s mlékem a z hmoty udělala dávku placek. Ty upekla na plotně. Mé sestřičky se tak ráno mohly probudit k hostině. Placky byly sice tvrdé, ale i tak jim chutnaly. Matka ale nejedla. Zeptal jsem se, proč.

„Chlapče, ani hladu necítím," odpověděla mi se slzami.

Týden po oněch neradostných hodech začalo obilí rychle dozrávat. Bylo nutno se připravit na sklizeň. Snesl jsem si z půdy hrabici, která tam na hambálku odpočívala od loňských žní. Naklepal jsem kosu a pravil:

„Mami, zítra začneme žně."

Matka na mě pohlédla s nedůvěrou:

„Chlapče můj, ty jsi tak troufalý, pustit se sám do žní a posekat veškeré naše obilí?"

„Mami, přece su chlap, nć?"

„Výšku sice máš, ale sílu chlapa nemáš," vzdychla si mamička a pohlédla na připravenou hrabici.

Jak jsem si umínil, tak jsem vykonal. Hned druhý den, s hrabicí na rameně, vykračoval jsem si sebevědomě k dozrálému lánu žita.

Otec dostal kdysi do výbavy šestero konopných kalhot zvaných „třaslavice," též šestero lněných košil. Košile táta sedral, „třaslavice" se však k jeho zaměstnání nehodily. Mně se ale do horkého žňového počasí hodily náramně.

Ačkoli v poli jsem se pohyboval zcela bosý, šlo mi kosení žita znamenitě. S těžkou hrabicí se sekalo dobře. Stačilo ji pouze zvednout, pak svou váhou pomáhala utnout stébla u zemi. Když bych to přirovnal ke kosení trávy na louce, tak sekání obilí mi připadalo snadnější. Zvonilo poledne a míra žita byla pokosena. Mamička byla spokojena a prohlásila, že pro první den to stačí.

„Na odpoledne si najdeš jinou práci, načež zítra ti to půjde ještě lépe," pravila. Uznal jsem její myšlenku za dobrou, proto jsem se podřídil. A když jsem následujícího dne máchl hrabicí, pocítil jsem, že mě bolí celé tělo. Několikrát jsem se s kosou ještě ohnal a bolest přestala. Tělo si pomalu zvykalo. Určitě by to bylo horší, kdybych ten první den kosil až do večera.

Já tedy kosil, matka za mnou odbírala a kladla na hromádky, které jsme pak uschnuté vázali a skládali do mandelů. Když jsme pokosili žito, začali jsme s pšenicí. Po ní přišel na řadu ječmen a nakonec ještě něco málo ovsa. Potah jsme měli kravský, a tak jsme po skončení žní svezli vše do naší stodoly a tam mlátičkou vymlátili.

Jakmile otec přijel na dovolenou, musel jsem mu říct:

Pohled na náves v Lužicích z dob mládí Štěpána Pžikazského

„Podívejte, tatínku, co jsme se napracovali, a to při nedostatečné stravě. Chleba nebylo dost. To se už opakovat nesmí. Poraďte: Nevíte o nějaké dobré skrýši, kde by se dalo obilí uschovat, abychom se později dosyta najedli?"

Otec se pousmál:

„Každá naše místnost je přeložena trámy, každý je metr vzdálen od dalšího, čímž se mezi trámy vytvořily dutiny, kde se dá uschovat jakékoliv množství obilí. Trámy jsou pobity prkny, takže na spodní straně tvoří strop a na vrchní straně tvoří půdu. Když se na půdě vytrhnou dvě desky, můžeš tam uschovat nějaký pytel pro strýčka příhodu. A pak naházet na to místo několik fůr sena a stane se tato skrýš neviditelnou a nedobytnou."

Tátova rada byla dobrou radou, proto jsme následující noc vytahali na půdu několik pytlů obilí. Pak jsem na půdu dopravil tři fůry sena, jímž jsme skrýš pokryli. A mohli jsme pohlížet klidně do budoucnosti. Věděli jsme, že už nebudeme pracovat o hladu a že můžeme o to radostněji sklízet brambory, řepu, zelí, fazole, kukuřici i dýně.

Nejradostnější však byla sklizeň hroznů. Bylo jich v tom suchém roce dost a zároveň měly velkou cukernatost. Vypadalo to tedy na dobré víno.

Všeobecnou pohodu přerušila smrt naší stařenky, otcovy matky. Téměř celá dědina ji vyprovodila na svaté pole.

Brzy po stařenčině smrti moje matka porodila synka, mého bratříčka, čímž se opětovně vyrovnal počet členů našeho rodu. I když ho matka ráda přivedla na svět, přece jen nad ním zabědovala:

„Kde jsi se, chlapče, našel v tento hladový válečný čas?"

Pak si přece jenom uvědomila lidové přísloví, že kdo dal kravičku, dá i travičku.

Při tom všem válečném utrpení našli se lidé, kteří neveselou situaci ještě zhoršovali. Otec pracoval na erárních zakázkách, takže jeho plat byl nepatrný. Následkem toho matka brala vojenskou podporu. Jaké však bylo její překvapení, když jí tato byla zastavena. Šla to reklamovat, avšak na radnici jí bylo sděleno, že manžel je výdělečně činný, proto jí podpora nepřísluší.

Moje matka však byla žena energická a svoje právo si uměla vydobýt. A tak jí podpora byla znovu udělena, neboť manžel živitel byl pod vojenským komandem, takže rodinu neživil naplno. Později se matka dozvěděla, že to byl obecní tajemník, kdo jí způsobil zbytečné bolení hlavy. Asi aby se na její účet mohl obohatit.

Za čas znovu přikvačilo do naší rodiny neštěstí. Stařeček Bartal, který byl hlavním vůdcem celého potomstva, onemocněl a zakrátko zemřel. Nyní padla veškerá starost na mě. Musel jsem se opravdu činit, abych s pomocí houfu žen stačil obdělávat čtvero hospodářství. Když jsem si nevěděl rady, starší ženy mi poradily. Bylo mi patnáct, ale vypadal jsem na víc. Dobře jsem ovládal opratě, pluh i kosu, ba ani těžkých pytlů jsem se nelekl.

Pamatuju si, jak jsem vezl do Hodonína na prodej ševci osm pytlů brambor. Když jsem přijel k jeho domu, poslal mistr čtyři dělníky, aby brambory odnesli. Navalil jsem pytel prvnímu z nich na ramena - a jako když mu nohy podrazíš. Spadl na zem i s pytlem. To samé bylo u druhého, i u třetího. Když přikročil k vozu čtvrtý, zeptal jsem se, kolik je mu let. Prý sedmnáct. Tomu jsem už pytel nenaložil. Vždyť předchozí hlásili, že mají osmnáct. Nezbylo, než to odnosit sám. Mistr se zeptal na můj věk a já mu řekl, že mám patnáct let. Velmi se pak divil mé postavě a síle.

Psal se rok 1918 a blížily se mé šestnácté narozeniny. Lidé už jaksi cítili, že válka se blíží ke konci. Itálie už před časem opustila Trojspolek a přidala se k Trojdohodě. Vojsko rakouské i německé bylo převáženo z ruské fronty na italskou, kde se bojovalo za mnohem těžších podmínek. Italské dělostřelectvo nezřídka střílelo i do skal, jejichž úlomky ranily více vojáků než samotné střely. Když pak vázlo zásobování rakouské armády, fronta se již hroutila. Vojáci bojovat nechtěli, houfně sbíhali z italské fronty, zvláště ti mladí, kteří, když přijeli na dovolenou, se již do toho pekla vrátit nechtěli a stávali se dezertéry. Spávali v lese, v poli i na hřbitově. Byli pronásledováni četníky a vojáky maďarské národnosti. Dezercí přibývalo.

Největší množství uprchlých vojáků se shromažďovalo v buchlovických lesích. Tam by na ně nestačil ani menší vojenský oddíl. Tito dezertéři přešli k hodonínské posádce a společně s ní utvořili slováckou brigádu. Z čapek na hlavě si vytrhli plechové písmeno K, značící posledního rakouského císaře Karla Habsburského, a místo něj si vložili na čapku větvičku z lípy. Mezi lidmi převážilo všeobecné nadšení a na práci nebylo ani pomyšlení. Za pár dnů se Rakousko-Uhersko rozpadlo na několik menších států.

Slavili jsme svobodu, po které všichni roduvěrní Češi, Moraváci, Slezané a Slováci tolik toužili.

Muži, kteří frontu přežili, se pomalu trousili do svých domovů. Z našeho příbuzenstva se vrátili všichni, až na strýce Michala Netíka. Ten padl hned v prvním roce války, v listopadu 1914. Navrátivší strýčkové převzali svá malá hospodářství, otec si zase utvořil skupinu zedníků a tesařů, s nimiž

prováděl v Lužicích i v okolí různé stavební práce. A že jí po válce nebylo málo. Všechno se tedy pomalu dostávalo do obvyklých kolejí.

Rok se sešel s rokem a opět se blížily lužické hody, první po válečné vřavě. Slovácké kroje, uložené nadlouho v truhlách, se náhle vysoušely, větraly i opravovaly, ba někde se narychlo pořizovaly i kroje nové.

Hodové zábavy se připravovaly ve dvou hostincích. U Bohuna se chystala mladší chasa, kdežto v obecním hostinci se připravovali ti dříve narození a ti, kteří přišli právě z války, zkrátka výkvět lužické chasy. Já se chystal s těmi mladšími, avšak můj bratranec Franta Svrček, velký folklorista, naléhal, že musím s ním do obecní hospody.

„Velký i silný jsi dost, více než mnohý osmnáctiletý. Ale co je hlavní - jsi dobrý zpěvák," pravil. Tím mi udělal velikou radost.

Pak přišla ta slavná hodová neděle, kdy bylo možné spatřit úchvatný pochod více než stovky párů chlapců a děvčat. Nad krásou a množstvím lužické chasy se muselo jen a jen žasnout. Byl jsem nadšen. Byla to moje první účast na tak velkolepé hodové zábavě. Přípravu na ni jsem měl důkladnou, i vybavení. Po otcovi jsem získal vysoké holínkové boty, také jedny červené nohavice, jakož i klobouček řečený širůšek. To bylo to nejdůležitější. Dále mi mamička narychlo ušila bílou košili se širokými rukávy. Od sousedky Benadové koupila docela levně dvě kordule a tetička Rozka rozstříhala pro mou potřebu svůj hedvábný červený šátek, památku na její svobodná léta. Ještě nějaké umělé pérko za klobouk...

Taneční sál byl přeplněn. Sešlo se velké množství přespolních. A chasa z okolních dědin, oděna již v kroji střízlivějším, neustále přicházela. Byly to asi nejslavnější hody, jaké kdy Lužice zažily. Následkem těchto hodů se v příštím roce více než polovina chasy uvedla do stavu manželského. Bylo patrné, že po válce bylo co dohánět.

Brzy po vytvoření republiky přijel náš první prezident Tomáš Garrigue Masaryk navštívit svůj rodný Hodonín. Z dalekého okolí ho přišli uvítat převeliké zástupy lidu. Přijel vlakem na nádraží, odkud ho doprovodilo na šedesát šohajů v pestrém slováckém kroji. Koně byli nazdobení, hřívy měli zapletené v copánky. Bylo těžké posoudit, kdo je více vyšňořen, zda šohaj, či kůň.

Mládenci prezidenta doprovodili k hodonínské radnici. Na náměstí ho očekávali různé korporace - Sokolové, hasiči, příslušníci Orla, jakož i další různé spolky. Na pódiu před radnicí ho uvítal starosta města s obecním výborem a s ním i osm staroušků, bývalých to spolužáků pana prezidenta ve škole v Čejkovicích. První ho vítala jakási stařenka se slovy:

„Vítám tě, Tomášku. Jestlipak mě ještě poznáváš?"

„Jak bych tě nepoznal. Vždyť ty jsi Anička, Anička Otáhalová, není-liž pravda?"

Pak ho přivítal stařeček, kterému pan prezident opětoval slovy:

„Ty jsi Vincek Oploštil, že ano? Kde jsou ty časy, když jsme na panské sýpce vybírali vrabce..."

Štěpán Příkazský v Lužickém kroji

Bylo až dojemné vidět člověka tak slavného, a přece tak skromného, navíc vzdělaného, neboť ovládal vícero světových jazyků.

Psal se rok 1920. Život v nově utvořené republice začal plynout svým tempem. Na lužickou školu přišel vyučovat mladý učitel, nadšený to Sokol. Sokolství v té době bylo na vzestupu. Téměř všechna mládež se s velkým nadšením účastnila nácviku divadelních her a všelijakých jiných podniků v duchu národně vlasteneckém.

I mladý učitel Jaroslav Dobrovolský tomu podlehl. Podcenil ale skutečnost, že Moravské Slovácko bylo vždycky náboženský založeno a že jistý tlak budí protitlak. Hlavně ženy učiteli vzkazovaly, aby jejich dětem vstup do Sokola nedoporučoval či nevnucoval. On si nedal moc říct, a tak to obyvatele Lužic vybudilo natolik, že byl založen spolek nový - katolický Orel. Měl heslo „Pro Boha, vlast a národ." To bylo přeci jen jiné, než čeho se držel Sokol: „Paže tuž - vlasti služ!"

Navíc nový spolek chránil víru katolickou. Pan učitel tak Sokolu neprospěl, poněvadž z jednoho spolku mocného se utvořily dva malé. A vznikla mezi lidmi řevnivost. Nicméně

učitel Dobrovolský později udělal závratnou kariéru. Byl přeložen do Hodonína a tam byl zvolen starostou města. Ve druhé světové válce byl bohužel umučen v koncentračním táboře. Němci se mu za jeho vlastenectví krutě odměnili.

Otec měl se mnou jistý plán. Přál si, abych se vyučil zedníkem a poté absolvoval průmyslovou školu v Brně-Králově Poli. Požádal svého přítele, stavitele Františka Vavřince, aby mě představil řediteli průmyslovky.

Neměl jsem valné chuti studovat, nechtělo se mi odejít od zemědělství, ale nedalo se nic dělat. Zajel jsem tedy hned po žních se stavitelem Vavřincem do Brna.

Když ředitel školy spatřil moje školní vysvědčení, byl nadšen. Jak by také ne. Od shora dolů byly samé výborné. Přesto mě nepřijal. Stav uchazečů měl již naplněn. Prý že to mohu zkusit příští rok. Jenže kdo ví, co vše se do roka v životě lidském může odehrát. A odehraje.

Stalo se to 31. prosince 1921. V polesí Červené domy se konal velký hon. Revír to byl poměrně velký, zaujímal plochu od Hodonína až do blízkosti Lužic a Mutěnic. Přišli mě zvát kamarádi, abych se honu rovněž zúčastnil. A já to přislíbil. Přece si nenechám ujít takovou podívanou. Rodiče tím nebyli nijak nadšeni, namítali, abych zbytečně nechodil do nebezpečí. Jenže já šel.

Mrzlo, až praštělo. Střelci čekali na povel na zahájení lovu, zahřívali se slivovicí a jinými likéry. Lovecká horečka stoupala. Jako honci mi bylo určeno místo před doktorem Krskem, nejbohatším to mužem v celém okolí. Vlastnil advokátní kancelář v Hodoníně. Polovinu Moravy měl ve svých spárech. O jeho bohatství se mluvilo, ale o jeho střelecké schopnosti se nevědělo nic.

V jednu chvíli jsem zpozoroval, že zajíc vběhl do linie mezi mě a doktora Krska, přičemž ten nemířil na zajíce, ale na mě. Vyšla rána. V pudu sebezáchovy jsem otočil hlavu doleva. Už nevím, jestli jsem uslyšel prvně ránu nebo ucítil prvně bolest. Krev z obličeje mi jen crčela. Nejvíce mě bolelo pravé oko. To brok prorazil a uvíznul v zádi oka. Otočením hlavy jsem nedostal plný zásah do obličeje, ale jen do jeho části. Ale i tak toho bylo dost. Zranění bylo velmi těžké.

Hon byl okamžitě zastaven. Revírník mi nabídl, že budu odvezen do Hodonína volským potahem, který jinak sbíral zastřelenou zvěř. Jenže to bych určitě zmrzl, než bychom do Hodonína dorazili. A tak se vyrazilo pěšky. Po dvouhodinové chůzi jsem padal únavou a slabostí. V posledním úseku cesty mě dva chlapci už jen vlekli. Lékař mě zběžně ošetřil a poslal do Brna do nemocnice na oční oddělení. Tam jsem se dostal až po půlnoci. Ráno mě pak vzal primář Slavík do tmavé komory, kde zjistil, že pravé oko je zcela nefunkční, že je prostřelena sítnice. A řekl mi, že na to oko nebudu nikdy více vidět.

Den nato jsem dostal horečku a přestal vidět i na oko druhé. Úplně jsem zmalomyslněl. Přišly na mne myšlenky, že jestli se v devatenácti letech mám použít tmou, tak bude lépe takový život ukončit. S nimi jsem stoupal do pátého poschodí nemocnice. Sestřička uhádla můj úmysl a tiše mne oslovila:

„Co chcete provést, Slováčku?“

Tak mě totiž v nemocnici všichni jmenovali, poněvadž jsem tam přišel ve slováckých šatech.

„Lehko uhádnete, sestřičko. Copak má smysl žít ustavičně jenom ve tmě, nikdy už nic ani nikoho nevidět?“

„Tak nesmíte mluvit, Slováčku. Abyste si život bral, na to nemáte právo. Nesmíte propadat beznaději. Vždyť to raněné oko vám vyléčíme a bude zase takové, jak bývalo. Žádný nepozná, že na něj nebudete vidět. To levé pak po přejití horečky se jistě uzdraví, poraněno není.“

Ta dobrá sestřička mě zklidnila a dodala chuti k životu. Ukázalo se, že nemluvila do větru. Po několika dnech se krev z očí ztrácela, na levé oko jsem začínal vidět. Stav se za pár dní zlepšil natolik, že mě poslali do domácího léčení s povinností přijet každých čtrnáct dní k prohlídce.

Aby otec nabyl jistoty o mém zdravotním stavu, doprovodil mě ještě do nemocnice v Olomouci, kde působil profesor Cvirn. Nemohl pochopit, že oko je jen prostřeleno, že navzdory neštěstí zůstalo celé.

Uplynulo pár měsíců a přišel k nám Jakub Hřebačka, rodák z blízkých Prušánek. Zatajil, že je vyslancem Krska.

„Cyrile, nebylo by rozumné, abyste doktoru Krskovi přitížili nějakým zlým svědectvím. Doktor je pojištěn, pojišťovna zaplatí veškeré útraty, a to jak za léčení, tak za soudní výlohy.“

Na jeho radu jsme se svědectví vzdali, načež pan doktor Krsek udal vše tak, jak se mu to hodilo. Hřebačka nám doporučil jako obhájce doktora Tománka, krajského advokáta. Nevěděli jsme ale, že Tománek byl Krskův společník, že ho zastupoval ve věcech právních u Krajského soudu v Uherském Hradišti. Tam totiž Krsek jako advokát působící v Hodoníně přístup neměl.

Pak už se stalo jen to, co se stát muselo. Jelikož mě nikdo spravedlivě nehájil, soud pro mě skončil špatně. Rozhodl, že doktor Krsek je nevinen a že celá událost byla jen nešťastná náhoda.

Těžko pochopit tu katastrofu, která padla na celou naši rodinu. Pojišťovna prohlásila, že když je její klient nevinen, nic platit nebude. Soud pak rozhodl, že platit musí ten, kdo podal žalobu - nu a to byl můj otec.

Bylo toho nemálo. Za léčení v Brně, za léčení v Olomouci, pak veškeré soudní útraty. Celkově to činilo 35 000 korun československých. Plány se studiemi tím definitivně padly. Zůstalo mi zemědělství. A láska k folklóru, který byl v našem kraji tak živý.

Těžko přetěžko jsem si zvykal na oslabený zrak. S odstupem času se přeci jen schopnost levého oka něco málo vidět stále zlepšovala, tudíž jsem získával při práci větší jistotu. Kdo mou příhodu neznal, nepoznal, co se mi se zrakem přihodilo.

Pro změnu ale upadla do nemoci se svým srdcem moje mamička. Nedbala jí a každý večer po dobu více než jednoho měsíce pro mě vyšívala nádhernou košili. Zlaté ruce a zlaté srdce! Zapomínala na nemoc, aby se obětovala pro syna. Chtěla, abych byl pro ty mladší v dědině vzorem jako dobrý zpěvák a jeden z nejlepších tanečníků slováckých tanců. Nebyl proto žádný div, že mě na svatého Štěpána vyvolila chasa za mladšího stárka.

Navzdory naší neutěšené finanční situaci ubíhal mi ale život v samém zpěvu. Velmi mě však trápilo, že když si tatíček vzpomněl na tu nespravedlnost ze soudní síně, utápěl hořkost života v pití. Kdysi to býval takový mírný, všemi oblíbený člověk. Pod vlivem alkoholu se však rozzlobil a nechápal, že devatenáctiletý mladík byl připraven o část zraku a přesto celá jeho rodina musí platit veškeré výlohy.

V době léčení v brněnské nemocnici jsem se seznámil s redaktorem Lidových novin Otou Klusáčkem, který si tamtéž léčil přepracované nervy. Jelikož mě všichni zvali Slováčkem, chtěl, abych mu něco o Slovácku pověděl. Vysvětlil jsem mu, co pro nás folklór znamená, jak si naše obec i celé okolí zachovává svůj starobylý pestrý kroj, jakož i slovácký dialekt, a že je to pro nás něco posvátného a pečlivě udržovaného. Abych mu dokázal svá slova, zanotoval jsem mu hned jednu píseň k verbuňku. Od zpěvu nebylo již daleko do tance. Tento mohl přicházející sestřičku připravit o rozum.

„Propána, Slováčku, co to provádíte? My bojujeme o záchranu jeho života, a on tady bláznivě tančí. Rychle do postele! Nebo budu panu primáři žalovat!"

Uběhla dvě léta, když přišlo z Brna pozvání, abychom ve městě předvedli naše podlužácké hody. Za tím účelem byli do Brna pozváni nejen chlapci a děvčata z okresu hodonínského, z Lužic a Těšic, ale i z okresu břeclavského, mladí z Kostic a Tvrdonic. Na místě pak došlo k roztržce. Tvrdoničtí prohlásili, že tyto hody budou řídit jejich stárci. My jsme byli proti. Nakonec z toho vzešel návrh, ať jeden stárek je z Hodonínska, druhý z Břeclavska. Vypadalo to, že padne i nějaká facka. Vtom už jeden z pořadatelů mířil k nám. Byl to redaktor Klusáček, který mě v tom zmatku poznal.

„Co se děje, Štěpánku, proč se rozčiluješ?"

„Já bych se nerozčiloval, ale někdo nás tu má za hlupáky a chce se nad nás vyvyšovat. Pane redaktore, navrhl jsem, aby tady jeden stárek byl z Hodonínska a druhý z Břeclavska, ale oni na to nechtějí přistoupit!"

„Pojďte, chlapci, blíž ke mně," obrátil se redaktor na mládež z Břeclavska. „Pozvali jsme si vás, abyste nám v Brně předvedli vaše pěkné hody. A nejsme zvědavi na nějakou hádku, nebo dokonce bitku. Tady můj přítel navrhnul rozumné řešení, na které, jak doufám, přistoupíte."

Na ta slova tvrdoničtí mládenci zmlkli. A zároveň na mě pohlédli s respektem. Ten pán mě nazýval přítelem. To jim imponovalo. A tak všichni přistoupili na návrh. Tvrdoničtí si vyvolili stárka a za Hodonínsko jsem byl zvolen já.

„Víte, chlapci, že doma u nás su stárkem už třetí rok. V Brně stárkem být nemosím. Navrhuju za stárka Jožku Matušinu, který tady studuje. Nechť je dnes naším stárkem. Hore ho!"

Chlapci Jožku zvedli na ramena, já mu podal litr piva jako projev úcty k němu. On se napil, a tím byla ceremonie skončena. Stárci zahájili hody a ty pak probíhaly ve všeobecné shodě a spokojenosti.

Neuběhla však ani hodina a na hody přišla skupina Maďarů, filmařů, a chtěla zaznamenat na filmový pás ten barevný rej. Měli už natočeno valčík i polku a žádali nyní po chlapcích, aby předvedli ohnivý verbuňk, že jim i zaplatí. Ti to rozhořčeně odmítali a tvrdili, že nejsou komedianti, že za peníze tančit nebudou. A tak jsem se znova pokusil o dohodu.

„Víte, chlapce to uráží, když jim nabízíte peněžitou odměnu. Nabídnete-li jim však čtvrt hektolitru piva, já už to ostatní zařídím."

Filmaři rádi slíbili, načež jsem požádal kapelníka, aby muzikanti zahráli svižný verbuňk. Okamžitě se rozlehla harmonická píseň se slovy *Pod tým našim okénečkem bývá velký mráz...*

Počítal jsem, že podlužácký chlapec nezůstane nečinně stát, když zazní melodie verbuňku. Krojovaní přibíhali na parket s otázkou: „Komu to hrajú?"

„Každému, kdo sa chytne," řekl jsem a skočil první do kola.

Maďarští filmaři mohli natáčet. Posléze s velkou radostí poručili soudek piva.

Tenkrát jsem si uvědomil, že když někdo něco po někom chce, musí to podat slušnou formou.

V Brně mě redaktor Lidových novin Klusáček oslovil ještě jednou. Chtěl vědět o průběhu procesu s doktorem Krskem.

„Asi skončil pro tebe dobře, když tě vidím v takovéto výborné náladě," obrátil se na mě.

„Ja, dobře skončil. Vyhrál jsem na kočku zvonek!" povzdychl jsem si. „Rodiče musí zaplatit veškerá vydání..."

Klusáček byl notně překvapen. Po chvilce usilovného přemýšlení prohlásil:

„Není ještě vše ztraceno. Proces může být prohlášen za neplatný na základě nepravdivého svědectví. Požádáš pana prezidenta o takzvaný Milostný soud, na který máš nárok. Dávám ti čestné slovo, že ještě ani nebude soud v plném chodu a už se k vám dostaví doktor Krsek nebo jeho zástupce a budou ti nabízet smírné vyrovnání. Dávám ti však jednu důležitou radu: Na žádný papír se mu nepodepisuj. To tě varuji!"

„Pane redaktore, mám obavu, že už se stalo. Byl jsem nucen přikoupit koně, jelikož doma peněz nebylo, požádal jsem doktora Krska o půjčku 2 500 Kčs. Ochotně souhlasil. Nastrčil mi však bílý papír, abych mu na něj podpisem potvrdil příjem oné sumy."

„Přenešťastný chlapče, vždyť tím podpisem jsi podepsal svůj ortel, neboť on tvůj podpis použije jako doklad, že už je s tebou vyrovnán!" zabědoval redaktor.

Ukázalo se, že se nemýlil. Krsek nedbal, že mě poškodil na zdraví. Chtěl zničit celou naši rodinu i finančně. Byl to podvodník velkého stylu. V mnoha městech i dědinách na jižní Moravě měl mnohamilionový majetek. Čas od času si nechal předvolat svoje dlužníky, aby mu vykázali, že zaplatili povinné splátky. Běda těm, kteří to neměli v pořádku. A těch bylo nemálo, protože lid slovácký je až příliš důvěřivý. Nejednou si lidé půjčovali od Krska peníze bez potvrzení, v tajnosti, bez jakýchkoli svědků. Tuto důvěřivost zlotřilý advokát využíval, proto žádal, aby se každý prokázal potvrzením, že splátky splnil.

Advokáta však semlely boží mlýny. Žena mu odběhla s jiným, syn byl potrestán za krádež vyloučením z reálky. Podvodně nakradený majetek byl po roce 1948 vyvlastněn komunisty a Krsek prý zemřel někde ve starobinci.

Pokračování příště.

Český právník Vám opět radí (9)

Zdědil jsem podíl o velikosti 18/46 na nemovitosti, kterou měl můj předek ve spoluvlastnictví s Českou republikou. Nejsem ale schopen nemovitost spravovat. Chtěl bych proto svůj podíl na nemovitosti prodat. Potřebuji k tomu souhlas druhého spoluvlastníka, tedy České republiky?

Můžete samozřejmě nakládat se svým podílem jak chcete, to znamená, že ho můžete prodat. Nejprve doporučuji oslovit spoluvlastníky. Až v případě, že oni nebudou reflektovat na Vaši nabídku, můžete poté prodat Váš prodat třetí osobě. Doporučuji proto oslovit odborníka v České republice, který se zabývá nemovitostmi, aby se pokusil o dohodu s ostatními spoluvlastníky.

Přišel mi dopis, ve kterém mě české orgány vyzývají, abych nahradil škodu osobě, které se stala újma v souvislosti s mojí nemovitostí, kterou vlastním v České republice. Jak mám v tomto případě postupovat, když jsem správou nemovitosti pověřil českou firmu?

Pokud jste měl řádně uzavřenou smlouvu se správcovskou společností, je možné po ní škodu vymáhat, pokud škoda nastala v souvislosti s tím, že společnost nejednala s péčí řádného hospodáře. Správcovská společnost by měla mít uzavřené profesní pojištění, ze kterého bude případně plnit. V první řadě ale budete pravděpodobně muset plnit Vy. Pokud máte uzavřenou pojistku a škodná událost spadá pod určitou položku pojistné smlouvy, bude možné škodu hradit z pojištění. Následně pak můžete škodu požadovat po správcovské společnosti. Doporučuji Vám ale vyhledat odbornou pomoc, nejlépe advokáta, který Vám s řešením dané situace pomůže.

Zemědělské družstvo působící v místě, kde vlastním zemědělské pozemky, mě oslovilo s nabídkou uzavření pachtovní smlouvy. Byla mi ale nabídnuta částka za užívání velmi nízká, v porovnání s částkou za užívání v okolí. Jak zjistím, že se jedná o běžnou částku? Na koho se můžu obrátit?

Takto nabízená částka se pravděpodobně odvíjí od bonity půdy, kterou vlastníte. Tu zjistíte z výpisu z katastru nemovitostí. Zároveň je možné se obrátit na odborníky na danou problematiku, kteří s Vámi jistě proberou danou situaci a nabídnou Vám možné řešení.

Obec, se kterou vlastním dům v České republice, mi zaslala nabídku na odkoupení jejího id. ¼ podílu na nemovitosti. Nabídka ale dle mého názoru neodpovídá tržní ceně. Jak se proti tomu mohu bránit? Musím takovou nabídku přijmout?

Danou nabídku určitě přijímat nemusíte. Záleží jen na Vaší svobodné vůli, zda chcete na tuto nabídku přistoupit či nikoliv. Obec se řídí cenovými předpisy a nelze s ní příliš vyjednávat. Mohlo by se Vám stát, že nemovitost prodá třetí osobě. Vždy ale doporučuji mít odborné právní zastoupení. Pokud ale nechcete ve spoluvlastnictví zůstávat, můžete podat žalobu na zrušení a vypořádání vlastnictví k soudu. Bude na rozhodnutí soudu určit obvyklou cenu nemovitosti, a to prostřednictvím nezávislého soudního znalce, který vypracuje odborné posouzení ceny nemovitosti. Cena nemovitosti by však mohla být i pro Vás nepříznivá. Doporučuji proto si nechat zpracovat Vlastní posudek ještě před podáním žaloby.

Jsem spoluvlastníkem id. ¼ nemovitosti v České republice. Daná nemovitost je ve velmi špatném stavu a vyžaduje rekonstrukci. Druhý spoluvlastník, s podílem id. ¼, ale nechce investovat. Jak mohu v takovém případě postupovat?

Nejlepší v tomto případě je uzavřít s druhým spoluvlastníkem dohodu. Pokud dohoda není možná, lze v případě investic či oprav nahradit projev vůle spoluvlastníka rozhodnutím soudu. Tento postup je ale zpravidla velmi zdlouhavý a určitě Vám doporučuji právní zastoupení.

Pokud by Vaše jednání směřovalo k odstranění škod po havárii, lze po druhém spoluvlastníkovi žádat nahrazení nákladů do výše jeho podílu.

Pokud ale nechcete ve spoluvlastnictví zůstávat, můžete podat žalobu na zrušení a vypořádání vlastnictví k soudu. Toto učiňte prostřednictvím Vámi zvoleného právního zástupce.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

MY LITTLE CATECHISM

120. Q: Who can preside at the Eucharist?
A: Only an ordained priest can preside at the Eucharist and consecrate the bread and the wine so that they become the Body and Blood of Jesus.
In the Bible: John 13:3-8
In the Catechism: CCC, 1411

Going Deeper
To be a priest is a great honor and privilege. Priests lay down their lives to serve God and his people. The priesthood is a life of service. One of the ultimate privileges of the priesthood is standing in Jesus' place and transforming bread and wine into the Eucharist. This privilege is reserved for priests alone. Nobody other than a priest can do this.

121.Q: How do we participate in the Sacrifice of the Mass?
A: By uniting ourselves and our intentions to the bread and wine, offered by the priest, which become Jesus' sacrifice to the Father.
In the Bible: Romans 12:1
In the Catechism: CCC, 1407

122. Q: What does the Eucharistic celebration we participate in at Mass always include?
A: The Eucharist celebration always includes the proclamation of the Word of God, thanksgiving to God the Father for all his blessings, the consecration of the bread and wine, and participation in the liturgical banquet by receiving the Lord's Body and Blood. These elements constitute one single act of worship.
In the Bible: Luke 24:13-35
In the Catechism: CCQ1345-1355,1408

Going Deeper
The Mass follows a certain formula that is always repeated and never changes. You could go to Mass anywhere in the world and you would always find it is the same. At every Mass we read from the Bible, show God our gratitude for the blessing of Jesus, witness bread and wine transformed into the Body and Blood of Jesus, and receive Jesus during Holy Communion. In the midst of this great routine, God wants to surprise you. You could spend a lifetime going to Mass every single day and at the end of your life still be surprised by what God has to say to you in the Mass. The Mass is truly amazing!

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

120. Otázka: Kdo může předsedat eucharistii?
Odpověď: Pouze vysvěcený kněz může předsedat eucharistii a proměnit chléb a víno, aby se staly Ježíšovým Tělem a Krví.
V Bibli: Jan 13:3-8
V katechismu: KKC, 1411

Hlouběji:
Být knězem je velká čest a výsada. Kněží zasvěcují své životy, aby sloužili Bohu a jeho lidu. Kněžství je život služby. Jednou z nejvyšších výsad kněžství je stát na Ježíšově místě a proměňovat chléb a víno v eucharistii. Tato výsada je vyhrazena pouze kněžím. Nikdo jiný než kněz to nemůže udělat.

121. Otázka: Jak se účastníme mše svaté?
Odpověď: Obětujeme sebe a své úmysly ve spojení s knězem, který Bohu nabízí chléb a víno, které se stávají Ježíšovou obětí Otci.
V Bibli: Římanům 12:1
V katechismu: KKC, 1407

122. Otázka: Co vždy obsahuje slavení eucharistie, kterého se účastníme při mši svaté?
Odpověď: Slavení eucharistie vždy obsahuje hlásání Božího slova, díkůvzdání Bohu Otci za všechna jeho dobrodiní, proměňování chleba a vína a účast na liturgické hostině přijímáním Těla a Krve Páně. Tyto prvky tvoří jeden jediný úkon Bohopocty.
V Bibli: Lukáš 24:13-35
V katechismu: KKC, 1345-1355,1408

Hlouběji :
Mše svatá má určitý pořádek, který se stále opakuje a nikdy se nemění. Můžete jít na mši kdekoli na světě a vždy zjistíte, že je to stejné. Při každé mši svaté čteme z Bible, projevujeme Bohu vděčnost za to, že nám Ježíš přinesl spásu, jsme svědky proměňování chleba a vína v Ježíšovo Tělo a Krev a přijímáme Ježíše při svatém přijímání. I když se toto stále opakuje, Bůh nám stále přináší překvapení. Můžeme celý život každý den chodit na mši svatou a na konci života zjistíme, že nás stále znovu oslovuje něco nového, co nám Bůh ve mši říká. Mše svatá je opravdu úžasná!

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018
Do českého jazyka přeložily děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL.

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Bílá paní hradu Pernštejna

Hrad Pernštejn je středověkou perlou země Moravy. Jeho skvělá poloha a jeho malebná a původní, opravami nezkažená podoba mu zajišťují prvenství mezi moravskými hrady. Je považován za nejkrásnější památku našeho středověkého stavitelství. Hrad stojí cca 9 km JV směrem od města Bystřice nad Pernštejnem a současně jenom cca 1,5 km JZ směrem od městysu Nedvědice v Jihomoravském kraji. Jméno Pernštejn je spojováno s německým názvem Bärenstein (česky: medvědí kámen). Podhradím totiž protéká říčka Nedvědice, původně (snad) zvaná Medvědice.

Hrad stojí na strmé skále, která hradem proniká až do jeho nejvyššího patra. Byl stavěn po několik století, téměř každé století po sobě zanechalo své stopy. Tak vznikl celek, který svou nepravidelností a bohatou členitostí tvoří obraz pohádkového kouzla. Více než 30 arkýřů a výstupků, které spočívají na kamenných krakorcích, je jakoby přilepeno na zdech hradu. Čím jsou umístěny výše, tím je stavba hradu zdánlivě širší. Pěkný pohled doplňuje několik hradních věží. Kouzelná je zejména čtyřboká strážní věž, spojená s hradem jenom dřevěnou visutou chodbou. Pěkná je také věž Barborka, která činí nejvýše.

Hrad Pernštejn má patero bran. Poslední z nich, nazývaná Černá, je v podstatě 20 metrů dlouhá, ve skále vytesaná klenutá chodba. Všude byly padací mosty. A kdyby se snad nepříteli podařilo proniknout i poslední branou, ještě neměl vyhráno. Do hradu byl přístup jenom jediný: z vnitřního nádvoří po krytém schodišti na vyvýšenou plošinu, se které se dovnitř vcházelo po padacím můstku. Ten byl hlídán poslední hradní stráží. Hrad ve své bohaté historii vždy odolal všem nepřátelským útokům.

Hrad byl založen staroslavným rodem pánů z Pernštejna. Ti se psali také jako páni z Kamene, z Medlova, ze Zubří a z Jakubova. Kdy přesně hrad založili dnes už není možné určit. Stalo se tak někdy krátce před rokem 1285, kdy se poprvé podle hradu píše pan Štěpán z Pernštejna, který byl potomkem Štěpána z Medlova. Ten býval purkrabím na Děvičkách u Mikulova.

Hrad se udržel v majetku rodu svého zakladatele až do poloviny 17. století. Mnozí z Pernštejnů hráli velmi významnou roli v dějinách Moravy i Českého království. Pan Vilém z Pernštejna, vrstevník moravského markraběte Jošta Moravského a Lucemburského, který žil v letech 1354–1411, stál v rozbrojích mezi bratry Joštem a Prokopem na Prokopově straně. Svůj hrad Pernštejn tehdy rozšířil a zpevnil, takže odolal četným útokům vojsk markraběte Jošta. Po Prokopově smrti se pan Vilém s markrabětem Joštem smířil a byl jím jmenován komorníkem brněnského soudu.

Jeden z potomků pana Vojtěcha, praděda pánů z Pernštejna, se jmenoval Doběslav a byl členem poselstva, které doprovázelo na cestě do Polska českou princeznu Doubravku. Ta byla dcerou českého panujícího knížete Boleslava I. a jeho manželky Biagoty. Doubravka se v Polsku stala manželkou velmi významného polského knížete Měška či Mečislava z rodu Piastovců. Pan Doběslav se v Polsku usadil a stal se tam zakladatelem mocného polského rodu Leszczinských. Za vlády polského knížete Boleslava I. Chrabrého, syna české princezny Doubravky, který panoval v letech 992–1025, Poláci obsadili Moravu. Doběslavův potomek Žibřid, jeden z velitelů polského vojska, se stal na nějaký čas pánem hradu Pernštejna.

Moravané snášeli nadvládu Poláků jen s obtížemi. Aby se nadvlády zbavili, postavili vojsko a obléhali hrady obsazené Poláky. Obléhali také hrad Pernštejn. Když obležení hradu trvalo dlouho, poslali Moravané na hrad posly s bílým praporem, aby s panem Žibřidem dojednali smírnou dohodu. Přiměla je k tomu pevnost hradu, statečnost jeho obhájců a také moravský původ pana Žibřida. Hradní pán posly přijal a nabízené podmínky příměří přijal. Tomu však prudce odporovala Žibřidova dcera. Nedbala otcových slov a jím vyjednaného příměří, vyběhla na cimbuří a začala střílet šípy do tábora Moravanů. To pana Žibřida velice rozčílilo. Vyběhl na cimbuří a tam svoji dceru probodnul mečem.

Otec svého činu ihned litoval. Po uzavření míru s Moravany své dceři uspořádal velký a slavný pohřeb, jehož se zúčastnili jak obránci hradu, tak jeho obléhatelé. Hrob však pro dívku neznamenal konec všeho pozemského. Zjevovala se potom na hradě, přičemž pokaždé zvěstovala nějakou neobyčejnou, důležitou událost. Když se tvářila vesele, znamenalo to něco radostného, kupř. zrození dědice hradu. Když byla smutná, hrozilo hradu a jeho majitelům nějaké neštěstí. Často i smrt.

Objevovala se obyčejně večer, po odtroubení poslední hodiny před půlnocí. Vycházela ze druhé brány, ocelí pobité, a odtud se ubírala do hradu. Dlouhé, rozpuštěné vlasy jí splývaly na ramena, oblečena byla do dlouhých bílých šatů. U pasu jí visel svazek klíčů. Prošla všemi hlavními síněmi a komnatami hradu. Potom vyšla na nejvyšší cimbuří hradu a zmizela.

Někdy se zjevovala dokonce i ve dne, přičemž si hřebenem rozčesávala zlaté vlasy. Lidé se jí nebáli, neboť dobrému člověku nikdy neublížila. Zato přísně trestala drzého opovážlivce, který si z ní chtěl tropit legraci.

Tak jednou večer seděli hradní pacholci v pernštejnském podhradí u krčmáře v hospodě. Medovina a víno tekly proudem do žíznivých hrdel, hlavy se rozpalovaly, jazyky mlely chvástavé řeči. Když ponocný odtroubil jedenáctou před půlnocí, přišla řeč na Bílou paní. Jeden z pacholků se chlubil, že se jí nebojí, a kdyby se mu zjevila, že by k ní přistoupil a políbil ji. Jen to dořekl, stálo bílé zjevení před ním. Pacholek, aby nedošel posměchu, povstal a chtěl vykonat to, čím se chlubil. Leč běda! V té chvíli klesl mrtev k zemi.

Ještě několikrát se potom Bílá paní zjevila. Když roku 1631 padl poslední mužský člen rodu v bitvě se Švédy, bloudila celé noci po hradě, bědujíc a spínajíc ruce. Naposledy se zjevila roku 1646 v souvislosti se smrtí paní Frebonie z Pernštejna. Tou vymřel slavný rod Pernštejnů i po přeslici. Od té doby Bílou paní hradu Pernštejna už nikdo nespatřil.

Z knihy Karla Kalláb: „Pověsti hradů moravských a Slezských" připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Hrad Pernštejn

